

Godt (nyt)år?

2015 bød på lidt af hvert... Vi kigger tilbage på nogle af Socialpædagogens artikler om bl.a. tillidsdagsordenen, krisecentre, PTSD og regeringsskiftet

1/2016

8. JANUAR

ISSN 0105-5399

AnsvarshavendeForbundsformand
Benny Andersen**Redaktion**Jens Nielsen (redaktør), jni@sl.dk
Maria Rørbæk, mrk@sl.dk
Tina Løvbohm Petersen, tln@sl.dk
Steven Leweson (layout), stl@sl.dk

Prik, læserindlæg, artikler og anmeldelser er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens eller organisationens mening. Redaktionen påtager sig intet ansvar for uopfordret indsendt stof.

Alle artikler fra Socialpædagogen tilbage til 1999 kan findes på www.socialpaedagogen.dk/arkiv

Adresse

Socialpædagogen
Brolæggerstræde 9
1211 København K
Tlf. 7248 6000. Fax 7248 6001
Åbningstid: mandag-onsdag 9-15,
torsdag 9-17, fredag 9-13
redaktionen@sl.dk
www.socialpaedagogen.dk

Læserbreve og kronikker

Socialpædagogen er forpligtet til at optage læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 2.000 anslag. Læserbreve med injurierende indhold kan afvises. Kronikker bringes efter en redaktionel vurdering og må højst fylde 8.000 anslag. Læserbreve og kronikker, der bringes i bladet, offentliggøres også på internettet. Indlæg sendes til redaktionen@sl.dk

Annoncer

Sendes til redaktionen@sl.dk
Se priser, formater, deadlines osv. på www.socialpaedagogen.dk/annoncer

Kommende deadlines

Deadline for læserbreve og stillingsannoncer til 2/2016, der udkommer den 22. januar, er mandag den 11. januar kl. 12.
Deadline for stillingsannoncer til 3/2016 er den 25. januar kl. 12.
For tekstsiderannoncer er deadline til 23/2016 onsdag den 20. januar.

Redaktionen af 1/2016 er afsluttet den 18.12.2015

Abonnement

Abonnementspris 2016:
969,00 kr. inkl. moms (24 numre)
Løssalg: 48,00 kr. + porto

Oplag

44.193 i perioden
1.7.14-30.6.15

Produktion

Datagraf Communications A/S, Aarhus

Forsideillustration

Gitte Skov

Medlem af:

KOMMENTAR

I 2016 vil vi holde regeringen og andre beslutningstagere op på, at vilkårene for mennesker med handicap er en del af kernevelfærden

Sociale mål – også på handicapområdet

Af Benny Andersen
Forbundsformand

FOTO: RICKY JOHN MOLLOY

Nytår er altid en god anledning til at gøre status. Noget af det, der desværre står tydeligt for mig, er, at handicapområdet er meget overset politisk. Vi har netop været vidne til et finanslovsforløb, hvor regeringen og de blå støttepartier sagde, at de ville styrke kernevelfærden, men ikke ofrede én krone ekstra på handicapområdet. Ja, tværtimod ser det ud til, at flere kommuner har sparet på indsatsen.

Et af mine nytårsforsætter skal derfor være at sætte øget fokus på vilkårene for de mennesker, der er helt afhængige af samfundets hjælp. En oplagt mulighed er de sociale 2020-mål. Med den tidligere S-ledede regerings 2020-mål fik vi for første gang i mange år rammerne for én national socialpolitik med ambitioner om at skabe bedre vilkår for de mest udsatte borgere. Desværre nåede den tidligere regering ikke at rykke meget på dem. V-regeringen har nu bebudet en revision af 2020-målene – og det er fint med et gennemsyn, når nu vi alligevel aldrig rigtig er kommet ud af starthullerne.

For mig at se er den største svaghed ved de sociale 2020-mål – ud over den manglende handling bag ordene – at de helt overser mennesker med handicap. Derfor mener jeg, at vi skal bruge gentænkningen af målene til at supplere dem med mål og konkrete ambitioner for borgere med omfattende psykiske og fysiske funktionsnedsættelser. De bliver alt for ofte overset i nationale og kommunale udviklingstiltag. Men området bør være en del af kernevelfærden, og da vi for nylig i en Gallup-undersøgelse spurgte danskerne, var de enige: Ni ud af ti svarede, at hjælp til mennesker med handicap er en del af vores kernevelfærd.

Vi mener, at der bør laves sociale mål for brugen af magtanvendelser over for mennesker med handicap. Det skal indberettes, når der bruges magt – både tilladt og ikke-tilladt – så vi kender antallet af magtanvendelser og kan følge udviklingen. Og vi skal bruge dokumenterede forebyggende indsatser og metoder til at nedbringe antallet af magtanvendelser.

Et andet mål skal handle om retten til et aktivt liv med mulighed for et dagligt miljøskifte. Vi ved, at socialt samvær og udviklende og inspirerende oplevelser er af afgørende betydning for livskvaliteten for denne gruppe. Det får de desværre ikke altid i dag, og der er tilmeldt en klar tendens til, at der skæres i de ugentlige aktivitets- og samværstilbud. Også her skal vi måle på indsatsen for at sikre, at inklusion og livskvalitet også gælder for mennesker med handicap.

I 2016 vil vi holde regeringen og andre beslutningstagere op på, at vilkårene for mennesker med handicap er en del af kernevelfærden og skal prioriteres.

Godt nytår – lad os sammen sikre, at handicapområdet i 2016 får den opmærksomhed, området fortjener.

INDHOLD

DE 24 FORSIDER I 2015

04 TILBAGEBLIK

I dette nummer af fagbladet Socialpædagogen ser vi tilbage på året der gik. Hvad skrev vi om i 2015 – og hvad skete der siden med socialpædagogen, arbejdspladsen eller sagen? Det bliver fx til et gensyn med Alice Hansen, der i foråret gik pension efter 47 år i faget – hvordan gik hendes sidste arbejdsdag, og hvad bruger hun sin tid på nu? Mød også fibromyalgi-ramte Lise Hjortshøj, der med støtte fra arbejdspladsen og forbundet fik et fleksjob, som hun nu har haft i et år – hvordan går det? Og læs om de socialpædagoger, der åbent fortalte om at være ramt af PTSD – hvordan var det at stå frem? Læs også om at være tillidsambassadør, når der er fart på hverdagen, om krisecentret, der blev reddet fra lukning i alleryderste øjeblik og få et overblik over de debatter, som Socialpædagogerne og formand Benny Andersen har været en del af i et år, der bød på blandede bolsjer

04 Tilbageblik**18 FLYGTNINGE**

For øjeblikket ligger spørgsmål om flygtninge, integration og asylpolitik højt på den mediemæssige og politiske dagsorden – men hvordan er hverdagen for de socialpædagoger, der konkret arbejder med flygtninge? Mød Joy McPhillips, der er bostøtte for traumatiserede flygtninge, der fx er plaget af psykiske eftervirkninger af tortur, bombeangreb, tab af nære familiemedlemmer eller den kolossale angst på en flugt, hvor livet var på spil

18 Joy er den røde tråd**22 KREDSBESTYRELSER**

Hvordan skubber man lokalt i kredsene den politiske strategi 'Socialpædagogerne i fremtiden' ud over rampen? Det var knap 130 bestyrelsesmedlemmer fra Socialpædagogernes kredse samlet for at diskutere i december. Nye jobområder, arbejdsmiljørepræsentanternes rolle, bedre dokumentation og et stort ønske om at flage socialpædagogers faglighed noget mere var blandt de emner, der blev diskuteret

22 Faglighed som omdrejningspunkt**24 Mindre tro – mere viden****26 Der er brug for jer****28 TILLIDSREPRÆSENTANT**

Farvel til kamphatten

28 ARBEJDSMILJØREPRÆSENTANT

Uddannelse skal dokumenteres

29 BAG TREMMER

Jeg var faktisk en god dreng engang

30 FORSKNING

Ny rapport om 15-årige anbragte

31 EFTERLYSNING

Sager om sygedagpenge genoptages

32 SPÅDOM

For Zlatan da – en sand profet!

TILBAGEBLIK

De stod frem med PTSD

I 2015 satte Socialpædagogen fokus på socialpædagoger med PTSD. Lise Vinther, Dorthe Pedersen og Catrine Østergaard Guillouët fortalte med navn og billede om deres egen sygdom

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Foto: Nils Lund Pedersen og Ricky John Molloy

HÅB Lise Vinther drømmer om et liv, hvor hun fx hver dag kan komme ud og være et par timer i en børnehave. Hun er stadig hårdt ramt af PTSD.

Tænk at hun tør. Hun er godt nok modig'. Sådan hørte Lise Vinther ad omveje, at en bekendt havde sagt, da hun så, at Lise Vinther offentligt stod frem og fortalte om sin arbejdsskade og PTSD-sygdom. Og Catrine Østergaard Guillouët mærkede også selv uroen i maven, da hun kørte på arbejde samme dag som både Politiken, Radioavisen og nærværende fagblad bragte historien om, at hun har været ramt af PTSD (se også artiklen 'Socialpædagogik på dagsorde-

nen', der handler om medieomtale i kølvandet på Socialpædagogens artikelserie).

'Er det her mon klogt? Er der mon nogen, der vil tænke, at jeg er en meget skrøbelig person, som skal have særbehandling', tænkte hun.

Men hverken Lise Vinther eller Catrine Østergaard Guillouët har fået nogle negative reaktioner efter, at de åbent fortalte, hvordan vold på arbejdspladsen førte til en posttraumatisk stressreaktion, PTSD.

– Tværtimod. Jeg havde på forhånd talt med min chef om, at artiklen ville komme. Og hun sagde, at folk nok bare ville tænke, at det var godt, at jeg var med til at sætte fokus på problemet, siger Catrine Østergaard Guillouët.

Via facebook har hun fået flere henvendelser fra personer, der syntes, at de kunne genkende sig selv i hendes historie.

– Og der var endda en, der ringede til mig for at sige tak. Hun havde grædt, da hun læste min historie, fordi hun selv havde oplevet noget lignende, fortæller hun. Som vi også skrev dengang, er Lise Vinther og Catrine Østergaard Guillouët bestemt ikke de eneste socialpædagoger, der er blevet ramt af PTSD. Bare i årene fra 2010-2014 har Socialpædagogerne ført 93 sager om PTSD i Arbejdsskadestyrelsen. Heraf fik knap halvdelen anerkendt sygdommen og tilkendt erstatning.

Og hvad så nu

I relation til PTSD er der ikke sket nogen forandring i Catrine Østergaard Guillouët's liv, siden artiklen blev bragt. Allerede dengang havde hun for længst skiftet branche fra socialpædagogik til kommunikation og lever på alle måder et normalt liv, hvor helbredet og psyken har det godt. Til hverdag driver hun sit eget kommunikationsbureau, men da artiklen kom, passede hun et vikariat – og det var derfor, hun havde en chef.

For Lise Vinther ser det anderledes ud.

Da artiklen blev lavet, var hun på sygedagpenge og arbejdsprøvning på en skole, men der er hun ikke mere.

– Skolen kunne ikke rumme at have en person i arbejdsprøvning, fordi de står foran en hel masse omvæltninger, så nu går jeg bare hjemme og venter på, at jeg efter nytår begynder i arbejdsprøvning i en børnehave, fortæller hun.

For Lise Vinther svinger dagene meget. En god dag er en dag, hvor hun magter at komme ud og fx gøre et indkøb. Eller drikke kaffe med en tidligere kollega.

– Og en dårlig dag er sådan en dag, hvor det hele simpelthen bare brænder sammen fra morgenstunden. En dag, hvor jeg nærmest bare sidder og sidder og ind i mellem vræler, fortæller hun.

For øjeblikket får Lise Vinther ingen hjælp ud over antidepressiv medicin, men hun har tidligere gået til psykolog.

– Hun hjalp mig meget. Både med at tale om mit liv og ved at give mig nogle konkrete redskaber, så jeg bedre kan klare mig i hverdagen. Fx blev jeg før meget angst, når jeg hørte naboens børn råbe, mens bilerne dyttede. 'Nu bliver de kørt ned. Nu dør de', tænkte jeg. Og så bad psykologen mig undersøge, præcis hvad der skete – og så fandt jeg ud af, at nabobørnene hoppede på trampolin og vinkede til bilerne, der så dyttede tilbage. Og det hjælper mig til ikke at blive så angst.

Dyre psykolog-timer

Lise Vinther stoppede bl.a. hos psykologen, fordi det var dyrt. Selvom hun fik tilskud gennem sygesikringen, kostede det over 300 kr. pr. gang – et beløb, der skulle hentes ud af sygedagpengene.

– Men jeg har en aftale om, at jeg altid kan ringe til psykologen. Så skal hun nok finde en tid til mig. Og jeg håber da meget, at jeg får det bedre. Jeg drømmer om et liv, hvor jeg fx hver dag kan være et par timer i børnehaven, siger Lise Vinther.

Ud over Lise Vinther og Catrine Østergaard Guillouët stod også Dorthe Pedersen frem – og det

var faktisk hende, der fik redaktionen på fagbladet Socialpædagogen til at tage emnet PTSD op, da vi i forbindelse med sidste års nytårsnummer efterspurte ideer fra læserne.

Dorthe Pedersen fik selv diagnosen PTSD i 2004, men har siden kæmpet sig tilbage på arbejdsmarkedet – og allerede da hun i første omgang kontaktede Socialpædagogen, var hendes hovedfokus alle de andre PTSD-ramte, der sidder derhjemme uden at komme uden for en dør.

Såvel Dorthe Pedersen som Lise Vinther og Catrine Østergaard Guillouët er glade for at have medvirket i artikelserien, fordi de mener, at den har været med til at sætte fokus på problemet.

– Jeg er bl.a. rigtig glad for, at der har været en række artikler om, hvordan PTSD og andre psykiske arbejdsskader kan forebygges, siger Dorthe Pedersen, der lægger vægt på, at det er et arbejdsgiveransvar at sørge for ordentlig supervision og opfølgning. Hun mener dog, at der skal skrives – og gøres – endnu mere.

– Bladet har vist, hvor meget PTSD kan være til skade for en person som Lise Vinther, der går hjemme, men I mangler at fokusere på, hvad man politisk kan gøre for at hjælpe hende og andre. Og der mener jeg, at Socialpædagogerne som fagforening skal gøre mere. Veteraner, der er ramt af PTSD, kan i dag få gratis psykologhjælp – men hvad med socialpædagoger med PTSD? De er jo også kommet til skade, mens de var i samfundets tjeneste. Hvorfor skal de selv betale? Her mener jeg, at fagforeningen bør følge op og undersøge, hvordan det ser ud for veteranerne, og hvorfor socialpædagoger ikke kan få lige så gode forhold? ■

INITIATIVTAGER Det var Dorthe Pedersen, der opfordrede Socialpædagogens redaktion til at sætte fokus på PTSD, da vi i forbindelse med sidste års nytårsnummer bad læsere komme med bud på, hvad vi skulle skrive om i 2015.

Hverken revolution eller stramaj

Da Alice Hansen blev 65, forlod hun arbejdsmarkedet efter 47 år som socialpædagog og har taget sig et fjumreår. Her fortæller hun om de første måneder i sit nye liv

Af Lone Marie Pedersen, redaktionen@sl.dk
Foto: Nils Lund Pedersen

Det er en god idé at trappe ned, inden man helt holder op. Det er det bedste, jeg nogensinde har gjort

Alice Hansen, socialpædagog og pensionist

Endelig har Alice Hansen fået tid til at tage et fjumreår, hvor hun ikke skal planlægge noget som helst men bare drive med eller mod strømmen. Hun nåede aldrig som ung at holde en pause fra uddannelse eller job, men var i gang på arbejdsmarkedet straks den dag, hun gik ud af skolen. Hun fortsatte med en pædagoguddannelse – eller omsorgsuddannelse, som det dengang hed – og arbejdede de efterfølgende 47 år inden for det socialpædagogiske område. Altid med mennesker med fysisk og psykisk funktionsnedsættelse og altid med den tungeste gruppe af handicappede (se Socialpædagogen nr. 4/2015).

Hun besluttede derfor at give sig selv et fjumreår, når hun blev pensioneret. Og det er det år, hun er i gang med.

Hun vil altid huske tirsdag den 24. februar 2015. Det var den dag, hun stemplede ud. Den dag var hun til sit sidste møde og deltog som altid engageret i den faglige debat. En kollega sagde da også midt under mødet: 'Hvordan kan du være så engageret, når du går ud af døren om en time?'

Men det kunne hun. Ja, hun kunne nok heller ikke lade være, for det har altid været en del af hendes personlighed at være engageret i faget, og hun har politisk altid befundet sig til venstre for midten. Det sidste bliver der nok ikke ændret på, selvom hun er blevet pensionist.

Alice Hansen vil også huske sin sidste arbejdsdag for andet end et farvel til arbejdslivet. Hun besøgte den sidste borger lidt i fire om eftermiddagen. Han havde året forinden fået en ny bil, som han var ualmindelig stolt af og glad for. Hun kørte en tur med ham, men var uheldig at bakke hans bil ind i en betonklods, så bilen blev skadet.

– Så det absolut sidste, jeg foretog mig, var at bule en borgers bil.

På det rigtige tidspunkt

Den første tid som pensionist gik for Alice Hansen med at planlægge sin 65 års fødselsdag og

rejse en tur til Cuba. Da begge dele var veloverstået, havde hun ingen andre planer end netop ikke at have en plan.

– Det er gået meget bedre med at holde op med at arbejde, end jeg havde forventet.

Når det er gået så nemt, kan det ifølge Alice Hansen hænge sammen med, at hun gennem et langt arbejdsliv mange gange har skullet omstille sig til nye forhold på arbejdspladsen.

– Det ligger i ens DNA at kunne omstille sig og vænne sig til nye forhold.

Alice Hansen havde de seneste par år før pensioneringen arbejdet fire dage om ugen, og det er en ordning, hun varmt kan anbefale andre.

– Det er en god idé at trappe ned, inden man helt holder op. Det er det bedste, jeg nogensinde har gjort, fordi den ekstra fritid åbner op for, at man kan få tid til at gøre andre ting. Når man arbejder fuldtids, er der fart på, og man er nødt til at lade ting ligge, og så kan de være svære at tage op, når man først sidder der og er pensionist.

Gammel vin på nye flasker

Det er ikke kun fødselsdagsattesten, som fortalte Alice Hansen, at det var tid at holde op. Der kom også en form for metaltræthed, når hun igen-igen oplevede, at ting, som hun havde været med til for mange år siden, dukkede op som 'ny' viden, der skulle gennemføres.

– Når man oplever, at tingene kører i ring, er det tid at holde op.

Alice Hansen kommer med et eksempel, og siger samtidig, at hun ikke vil lyde negativ, for det kan jo være rigtig godt for nye socialpædagoger, der arbejder med tingene for første gang.

Fagbladet Socialpædagogen har fx bragt en artikel, der beskrev, hvordan to botilbud byttede bolig i en ferieperiode. Det blev beskrevet som en nyskabelse og nytænkning i det socialpædagogiske arbejde. Her bliver Alice Hansen lidt træt i blikket, for allerede i 1989 var hun med til, at meget svage borgere byttede boliger.

– Dengang som nu var alle glade for det, men det er ikke en ny opfindelse.

Jo længere væk, hun er kommet fra sit arbejde, jo mere sikker er hun på, at det for hende var det rigtige tidspunkt at standse. Hun har bl.a. svært ved at forlige sig med debatten om rehabilitering – det at borgeren skal bringes tilbage til sin oprindelige position. Det vil sige, at en arbejdsløs skal i arbejde, en misbruger skal ud af sit misbrug.

– Men samme socialpolitiske tankegang kan man ikke lægge på en meget handicappet person.

Hvad skal han bringes tilbage til? Der skal være en idé med indsatsen.

Hun bliver irriteret over at høre på den slags.

– Men samtidig er det dejligt, at mange socialpædagoger bliver tændt på ideer og prøver nye tiltag.

Fagligt aktiv på afstand

Alice Hansen følger stadig med i den socialpædagogiske verden og de diskussioner, der rører sig, men hendes tidligere aktive fagpolitiske liv, bl.a. som tillidsrepræsentant, har hun skiftet ud med et medlemskab hos Socialpædagogernes seniorsektion. Hun deltager dog fortsat i kredsgeneralforsamlinger og 1. maj og er glad for, at andre har taget over i det fagpolitiske arbejde.

– Jeg tænker aldrig: 'Åh, bare det var mig'. I dag behøver jeg hverken lave revolution eller sy stramaj, men har tid til at finde ud af, hvad jeg gerne vil bruge min tid på.

Da statistikken fortæller, at socialpædagoger i gennemsnit lever i 86 år, så vil hun måske godt have et lille job med en lønindtægt, som kunne supplere pensionen. Men kommer det ikke, så går det nok endda, for hun har planlagt også den del af tilværelsen. Og opfordrer andre til at gøre det samme, før de trækker sig.

– For selvom jeg har været godt forberedt, og har mange års pensionsindbetalinger, så skal pengene række i mange år. Og der kommer ikke nye til.

Hun har henvendt sig til kommunen for at blive ledsager for handicappede – den gruppe har hendes store faglige interesse – men kommunen har netop skåret ned på ledsagerordningen.

Hun vil ikke søge andre job, fx et vikariat – det er ledsagerjobbet eller ikke noget job.

– Man bliver også magelig. Hvis jeg melder mig som vikar, skal jeg være klar hele tiden. Det gider jeg ikke. Jeg har været der.

På spørgsmålet om, hvordan hun ser en fremtid på det socialpædagogiske område, svarer hun:

– Jeg er fuld af fortrøstning i forhold til, at der altid vil være nye og friske pædagoger. Der vil altid være ildsjæle inden for faget.

Men hun har en anden bekymring.

– Når man hører på debatten om, at det skal kunne betale sig at gøre en indsats, kan jeg blive bekymret for vores samfunds vilje til at bruge penge på det sociale område.

Hun tilføjer dog, at hun er nødt til at tro på, at samfundet tager sig af sine svageste borgere.

– Jeg er socialpædagog, også selvom jeg bliver 80, og det betyder, at jeg altid har tanke på og interesse for de svageste borgere i vores samfund. ■

TILBAGEBLIK

Artikler om magt fik fornem pris

De sidste to år har Socialpædagogen sat fokus på magtanvendelse over for anbragte børn og unge. I 2015 udløste det en fornem journalistisk pris

Af Jens Nielsen, jni@sl.dk

Anders Bordings journalistpris gik i 2015 til en af Socialpædagogens journalister, Maria Rørbæk, der fik prisen for 'en gennemarbejdet og modig artikelserie om et kontroversielt emne af høj relevans for målgruppen'.

Artikelserien handlede om magtanvendelse over for anbragte børn og unge og indeholdt 17 artikler, der belyste det meget dilemmafyldte emne på vidt forskellig vis.

Bør det eksempelvis være lovligt at fastholde en ung, for at forhindre vedkommende i at smadre noget af stor økonomisk eller følelsesmæssig værdi? Skal reglerne for magtanvendelse også omfatte familieplejere? Og hvordan kan social-

pædagogisk faglighed være med til at minimere omfanget af magtanvendelse?

Lovændring på vej

Anders Bordings journalistpris er fag- og specialmediernes pendant til journalistforbundets Cavlingpris og uddeles til 'en journalist eller et team for en bemærkelsesværdig journalistisk præstation i et specialmedie'.

I år blev den for 50. gang uddelt på Københavns Rådhus, og ved prisoverrækkelsen sagde Kristian Lund fra priskomiteen, at artikelserien havde 'ramt målgruppen lige i mellemgulvet'.

Spørgsmålet om magtanvendelse over for anbragte børn er stadig højaktuelt, og det forventes, at der i starten af januar bliver fremlagt et lovforslag med en række ændringer af den nuværende lov. Dette er formentlig sket, når dette blad udkommer – men før vores deadline – og vi vil derfor følge op i et senere nummer. ■

Læs hele Socialpædagogens artikelserie om magtanvendelse på www.socialpaedagogen.dk/tema

TILBAGEBLIK

Der skal ros til de medarbejdere, der i dag er tilbage, fordi de har kæmpet for, at tilbuddet kunne fortsætte. Det har krævet en stor indsats af dem alle, at de under et stort pres alligevel har kunnet bevare fagligheden

Dorthe Perlt, udviklingskonsulent, Fonden Mariehjemmet

Reddet lidt over målstregen

Hanne Mariehjemmet stod til at lukke, og medarbejderne blev i sommer opsagt med virkning fra udgangen af 2015. Men med en ny satspuljebevilling er tilbuddet reddet. Halvdelen af medarbejdergruppen nåede at rejse

Af Lone Marie Pedersen, redaktionen@sl.dk
Foto: Ricky John Molloy

Medarbejderne burde have haft en belønning, for de har kæmpet under ualmindelig svære betingelser, men det er der desværre ikke penge til.

Det er udviklingskonsulent i Fonden Mariehjemmet Dorthe Perlt, der gerne ville have kunnet belønne medarbejderne på Hanne Mariehjemmet, der er et af fondens mange tilbud. Medarbejderne har kæmpet og troet på, at Hanne Mariehjemmet ville overleve, selvom det midt på sommeren 2015 så rigtig sort ud.

– Der skal ros til de medarbejdere, der i dag er tilbage, fordi de har kæmpet for, at tilbuddet kunne fortsætte. Det har krævet en stor indsats af dem alle, at de under et stort pres alligevel har kunnet bevare fagligheden.

Hanne Mariehjemmet er det eneste specialiserede døgntilbud i Danmark for marginaliserede kvinder fra misbrugs- og prostitutionsmiljøet (se Socialpædagogen nr. 9/2015).

Hanne Mariehjemmet drives af penge fra satspuljen, og den bevilling løb til udgangen af 2015. Da det ikke var lykkedes at skaffe anden finansiering, valgte bestyrelsen midt på sommeren at opsigte alle otte medarbejdere med virkning fra 31. december 2015 (se Socialpædagogen nr. 14/2015).

Hen over sommeren voksede utrygheden blandt medarbejderne. Skulle man blive og håbe på, at Mariehjemmet blev reddet, eller skulle man søge andet arbejde?

– Man står med et tilbud, man gerne vil være med til at føre videre, fordi det fungerer godt og er fagligt udfordrende, men man har også en

økonomi derhjemme, som skal hænge sammen, siger Dorthe Perlt.

Fire af de otte medarbejdere valgte at søge andet arbejde, bl.a. lederen og souschefen.

Den 29. oktober kom så den gode meddelelse om, at Satspuljepartierne har valgt at give Hanne Mariehjemmet en bevilling på yderligere tre år (se Socialpædagogen nr. 22/2015). Stor var glæden, men der var også lidt mismod at spore.

– Det ville have været dejligt, hvis alle medarbejdere stadig var her, siger Dorthe Perlt.

I stedet har bestyrelsen skullet finde andre, som kan løfte opgaven.

– Men der er stadig en stor faglighed på stedet, og vi er nu i gang med at finde medarbejdere, som passer ind i forhold til kvinderne og det øvrige personale, siger Dorthe Perlt og tilføjer:

– Vi arbejder hen imod at klæde stedet endnu bedre fagligt på, fordi den udvikling, der er på det sociale område, fordrer, at man leverer en god kvalitet i forhold til kvinderne og kommunerne. Det er ikke, fordi medarbejderne ikke er dygtige. Det er de. Men vi kan altid blive endnu bedre og finde nye måder og metoder, som gør, at vi også bliver mere unikke.

Fra kosmetik til pædagogik

Da Hanne Mariehjemmet midt på sommeren stod uden leder, blev Sølva Andersen bedt om at lade sig konstituere i stillingen. Hun var ansat på et andet af Mariefondens tilbud og sagde ja, på betingelse af, at hun – om galt skulle være – kunne vende tilbage til sit tidligere job.

Sølva Andersen er 55 år og landede ved en tilfældighed i det socialpædagogiske arbejde. Som ung blev hun uddannet materialist og arbejdede nogle år som leder i en kosmetikforretning i lufthavnen. Efterfølgende kørte hun rundt som repræsentant og solgte kosmetikprodukter til forretninger.

Men hun overvejede på et tidspunkt at skifte job, fordi hun ikke trivedes.

– Jeg havde en drøm om, at der også var tid til at tale med kunderne. Men det blev der mindre og mindre tid til.

En af hendes veninder arbejdede med udviklingshæmmede, og Sølva Andersen aftalte med venindens arbejdsplads, at hun kunne komme et

par timer og se, om det var noget for hende. De to timer blev til en hel vagt.

– Og det blev til endnu flere vagter, fordi beboerne viste mig stor tillid og åbnede deres hjem for mig. Og kollegaerne var søde og rare. Det var lige mig.

Hun blev på stedet i mange år og arbejdede som uuddannet. Når der skulle laves handleplaner med beboerne, foretrak man, at det blev udført af medarbejdere, der havde en pædagoguddannelse.

– Det arbejde ville jeg gerne være med til. Jeg ville ikke bare sidde og kigge på.

Derfor gik Sølva Andersen ved siden af sit fuldtidsarbejde i gang med den nyoprettede netbaserede merit-pædagoguddannelse og var blandt de første studerende. En gang om måneden mødtes hun en weekend med de andre pædagogstuderende, ellers foregik det ved selvstudie på computeren.

Hun blev færdig i 2006 som 45-årig og fortsatte på den samme arbejdsplads. Efter nogle år valgte hun at skifte arbejdsområde og har siden arbejdet med mennesker med dobbeltdiagnoser, fx psykisk syge og misbrugere.

I 2012 var hun med til at starte et nyt tilbud under Mariefonden til folk med dobbeltdiagnoser, som må have et såkaldt aktivt misbrug i deres egen lejlighed. Her var hun både stedfortræder og boligmedarbejder, og det er det job, hun i dag er udlånt fra.

Ved siden af jobbet har Sølva Andersen i 2015 gennemført en lederdiplomuddannelse.

Jeg tror på det her

Den første tid på Hanne Mariehjemmet brugte Sølva Andersen på at lytte til medarbejderne og

mærke, hvad der sker i huset. Fra sit tidligere job kender hun huset udefra.

– Men det er noget andet fysisk at være i huset, siger hun.

På det tidspunkt, hvor hun tiltrådte, vidste man ikke, om tilbuddet ville overleve. Så hendes første måneder var meget fyldt op med at give medarbejderne kampgejst og indgyde dem tro på, at stedet ville overleve.

– Jeg blev ved med at sige og fortælle rigtig mange gange, at jeg troede på det her. Det var en fælles opgave, og jeg har ikke lagt skjult på, at jeg ikke kunne udstede en garanti om stedets overlevelse.

Hanne Mariehjemmet kørte i samme periode med fuld belægning, og der var desuden venteliste for kvinder, der gerne ville optages.

– Det var med til at give os kampgejst, for det var jo netop bevis på, at vi ikke kunne undværes.

Sølva Andersen lægger dog ikke skjul på, at det har været en hård tid for personalet – og for kvinderne, som har vænnet sig til medarbejdere, som forsvinder.

Men hun har som leder også valgt at sige, at de ikke må dvæle for meget ved det, men i stedet se på, hvad man kan gøre for at komme videre.

Den næste periode skal hun finde to nye medarbejdere.

Vil på landkortet

Bestyrelsen på Hanne Mariehjemmet og Sølva Andersen har store planer for, hvordan tilbuddet kan udvikle sig i fremtiden. Bl.a. skal bestyrelsen, inden satspuljepengene udløber om tre år, skabe en permanent finansiering.

Bestyrelsen arbejder også på, at opholdstiden bliver fleksibel. Som det er nu, må kvinderne

JOBSKIFTE Usikkerheden omkring fremtiden for Hanne Mariehjemmet har betydet, at fire ud af otte har valgt at søge nyt arbejde – herunder både Christina Skarby Holmegaard (tv) og Marianne Othmar, som Socialpædagogen fulgte på en aftenvagt i april sidste år.

Jeg blev ved med at sige og fortælle rigtig mange gange, at jeg troede på det her. Det var en fælles opgave, og jeg har ikke lagt skjult på, at jeg ikke kunne udstede en garanti om stedets overlevelse

Sølva Andersen, leder, Hanne Mariehjemmet

maksimalt være indskrevet seks uger ad gangen, og det er ikke altid nok.

– Opholdstiden kan man aftale med den enkelte kvinde. Hvis hun fx skal igennem et behandlingsforløb i et misbrugscenter, har hun måske brug for gennem længere tid at blive støttet i at finde de ressourcer, hun selv har, til at håndtere sin situation, siger Dorthe Perlt, der understreger, at Hanne Mariehjemmet fortsat ikke er et behandlingstilbud.

Desuden ønsker bestyrelsen at få beskrevet de metoder, som tilbuddet arbejder efter, og forestiller sig at få en person udefra til at kigge medarbejderne grundigt over skulderen.

– Vi ønsker at beskrive de metoder, som skaber en god relation til kvinden, og som betyder, at hun

bliver klædt godt på til at håndtere sin tilværelse, siger Dorthe Perlt.

– Viden skal være med til at sætte Hanne Mariehjemmet på landkortet og klæde andre, der arbejder med samme målgruppe, fagligt på.

Desuden skal den næste tid også bruges på yderligere at uddanne medarbejderne i de forskellige metoder, som tilbuddet bruger.

Endelig er der også flytteplaner, fortæller Dorthe Perlt.

– Vi går lidt og barsler med, om vi kan finde et andet sted, hvor der kan være flere. Vi kan se, at målgruppen bliver større og større. Og der er et stigende behov – ikke mindst blandt unge mellem 18 og 25 år. ■

TILBAGEBLIK

Socialpædagogik på dagsordenen

I 2015 har nærværende fagblad tre gange sat socialpædagogiske emner på dagsordenen i store, landsdækkende medier. Det drejer sig om magtanvendelse, PTSD og anti-radikalisering

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Det kan være farligt at være socialpædagog på en af landets døgninstitutioner, specialskoler eller andre institutioner, hvor der er borgere med mentale problemer og voldelige adfærdsmønstre. Sådan skrev dagbladet Politiken i efteråret, og det er et af tre eksempler på, at nærværende fagblad i 2015 har sat socialpædagogers arbejdsliv på dagsordenen i større medier.

Politikens artikel handlede om socialpædagoger, der bliver ramt af PTSD – og den blev til efter, at Socialpædagogens redaktion havde sendt vores tema om PTSD til Politiken.

– Fagbladet Socialpædagogens primære opgave er jo at holde medlemmerne af Socialpædagogerne godt orienteret om faget, forbundet og arbejdslivet – men det er en sidegevinst, når det også lykkes at gøre andre medier interesseret i de emner, vi belyser, således at socialpædagogikken

og socialpædagoger kommer på dagsordenen, siger Socialpædagogens redaktør Jens Nielsen.

Målrettet indsats

Temaet om socialpædagoger med PTSD blev både citeret i Politiken og Fyns Stiftstidende og gik via Politiken også videre til Radioavisen.

Ligeledes førte nærværende fagblads tema om anti-radikalisering både til citater i Politiken og Nordjyske og omtale på DR's P4 Sjælland, ligesom artikler om magtanvendelse har ført til omtale i såvel Kristeligt Dagblad som Radioavisen og TV-avisen.

I alt har andre medier 18 gange citeret fagbladet Socialpædagogen i 2015, og ud over de tre større sager, har der fx været omtale af et projekt om udvikling af en app til autister og om lærergerningen på interne skoler.

– Vi prøver at gøre en målrettet indsats for at fange andre mediers opmærksomhed ved at sende vores artikler til dem og hjælpe med kontaktoplysninger til kilder – og tit får de også lov til at bringe nyheden før os, for de fleste medier vil langt hellere bringe en nyhed, som de selv er først med, end en nyhed, der allerede har været i et andet medie, fortæller Jens Nielsen.

I 2014 blev Socialpædagogen citeret 27 gange i andre medier, og med 18 citater i 2015 har der altså været tale om en nedgang. ■

Jeg vil ikke have ondt af mig selv

Om få uger har Lise Hjortshøj, der lider af fibromyalgi, været ansat i fleksjob i et år. Men selvom hun er glad for at være en del af fællesskabet, koster det stadig kræfter at bearbejde hele processen og sygdomsforløbet

Af Tina Løvbohm Petersen, tln@sl.dk
Foto: Nils Lund Pedersen

I sommer var det tomater, blåbær og chilier, som Lise Hjortshøj var med til at høste. I dag, hvor vinteren er landet også på Skaboeshus ved Nyborg, går en del af arbejdstiden med at feje blade og sne samt passe og fodre køerne sammen med borgerne. I alt 16,5 timer om ugen er den 47-årige fynske socialpædagog ansat i en fleksjobstilling, fordi hun lider af sygdommen fibromyalgi, som er en kronisk smertetilstand i kroppen.

Socialpædagogen skrev i nr. 18/2015 om hele det forløb, Lise Hjortshøj var igennem med afklaring af både sygdom og arbejdsevne, før det for knap et år siden lykkedes – med støtte fra såvel arbejdspladsen som Socialpædagogerne – at lande en fleksjobaftale.

– Jeg synes stadig, at jeg er lige præcis det sted, jeg gerne vil være. I et job, hvor jeg kan kombinere de ting, jeg har med i bagagen – og hvor der også tages hensyn til, at jeg ikke kan det samme, som før jeg blev syg, fortæller hun.

Lise Hjortshøj er ud over sin uddannelse som socialpædagog også landbrugsuddannet og er vokset op med tegnsprog, og hun kombinerer netop de tre ting i sit arbejde på CFD Nyborg – et beskyttet beskæftigelsestilbud for døve eller svært hørehæmmede med nedsat fysisk og/eller psykisk funktionsevne.

Men efter knap et år i fleksjob må hun også erkende, at ikke alle dage er lige lette.

– Der er bare dage, hvor jeg virkelig har svært ved at hænge sammen, og det kan mine kolleger jo godt mærke. Jeg tror bare ikke på, at det er en løsning at skifte til noget andet, som måske ikke er så fysisk krævende. Så jeg er meget bevidst om, at jeg ikke vil rende rundt og have ondt af mig selv, for jeg er jo et sted, der passer perfekt til det, jeg kan, siger Lise Hjortshøj.

Støtte fra ligesindede

En af de helt store udfordringer har ifølge Lise Hjortshøj været, at hun ikke rigtig føler, hun har

haft tid til at bearbejde hele forløbet og lande i en ny hverdag med flere begrænsninger.

– Hele processen, afklaringsdelen og sygdomsforløbet er ligesom en langvarig sorgproces, som stadig fylder rigtig meget. Jeg er nødt til at lære, at jeg ikke skal gå rundt og føle mig mindre værd end før, og der kunne jeg godt have haft brug for en form for krisehjælp eller måske psykologsamtaler, for det tager tid. Også længere tid end omverdenen tror.

For ikke at gro fast i en sorgtilstand har Lise Hjortshøj valgt at søge støtte fra ligesindede – som fx da hun for nylig på en rigtig off-dag kastede sig ud i at skrive om sine tanker og følelser i en facebookgruppe for andre mennesker ansat i fleksjob.

– Det var lidt grænseoverskridende for mig at skrive i gruppen, for normalt er jeg mest den, som læser med og drager nytte af det, de andre skriver. Men jeg fik rigtig god respons fra andre i samme båd, som vidste præcis, hvad jeg talte om.

Siden har hun også meldt sig ind i Landsforeningen af fleks- og skånejobbere, LAFS.

– Det er jo svært at se på mig, at jeg er syg og dagligt har mange smerter, for udadtil – overfor både kolleger og de borgere, jeg arbejder med – gør jeg jo alt for at virke så normal som muligt. Derfor er det en stor støtte at være i kontakt med andre fleksjobbere, siger hun.

Med på personalemøde

For Lise Hjortshøj har det været en udfordring at vænne sig til ikke at være 100 pct. med i alt, hvad der foregår på arbejdspladsen. Aftalen er, at hun i de timer, hun arbejder, bruger sin tid på brugerkontakt og kerneopgaven frem for fx administrativt arbejde.

Ulempen er dog, at hun ofte føler sig 'sat uden for' i forhold til de informationer, kollegerne typisk får på fællesmøder – og derfor er hun med sin leder nået frem til et kompromis.

– Jeg har fået lov til at deltage på det ugentlige personalemøde i en time, og det gør en stor forskel for mig. Det giver mig en følelse af at være en del af fællesskabet, siger hun.

Den fleksjobaftale, Lise Hjortshøj har nu, skal evalueres efter et par år – men hun satser på, at den bliver forlænget, så hun kan fortsætte med at arbejde på Skaboeshus.

– Nu er jeg efterhånden ved at lære at leve med min sygdom, men jeg er hele tiden opmærksom på, hvordan den udvikler sig, og jeg bruger ofte hypnose og afstresning for at komme bedst muligt igennem hverdagen. Men vigtigst af alt er jeg stadig rigtig glad for mit arbejde og for borgerne. ■

Skræddersyet forløb skaber job

Den tilbagemelding, vi har fået fra de involverede arbejdspladser, er, at praktikanterne har beriget fagligheden og bidraget med nye vinkler på det daglige arbejde

Jan Leth Nielsen, faglig sekretær, Kreds Østjylland

Det virker, når man kombinerer teori og praktikforløb for dimittender. Det viser evalueringen af de fire traineeforløb, som Socialpædagogerne har gennemført i efteråret 2015

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk
Foto: Søren Kjeldgaard

Mere end tre ud af fire deltagere har fundet arbejde undervejs – og arbejdspladserne har været positive over for muligheden for at få uddannede socialpædagoger med stor faglig indsigt i praktik. Sådan lyder to af de overordnede konklusioner på det traineeforløb for dimittender, som Socialpædagogerne har gennemført i henholdsvis København, Odense, Aarhus og Aalborg – og som Socialpædagogen har fulgt hen over efteråret (se Socialpædagogen nr. 22/2015).

– Vi betragter det som en stor succes. Deltagerne har givet udtryk for, at forløbet har været med til at forbedre deres jobmuligheder inden for området, og ud af de 19, som oprindeligt var tilmeldt i København, er 14 kommet i arbejde – enten via praktikstedet eller andetsteds. To fik job, inden vi startede, mens tre har meldt fra

undervejs, siger jobkonsulent Nina Jensen fra Socialpædagogernes a-kasse.

En af de arbejdspladser i Kreds Storkøbenhavn, der har haft en praktikant ude i otte uger, er Ungecenter Porten i Hvidovre – og her er institutionsleder Rene Jacobsen glad for den måde, forløbet har været skruet sammen på med først tre ugers teoretisk undervisning efterfulgt af otte ugers praktik.

– På vores område, specialområdet, er det desværre sådan, at vi helst vil ansætte folk, der er 20 år gamle men har 40 års erfaring. Og det gør det svært for nyuddannede at få chancen. Derfor er forløbet her en oplagt mulighed for at få en fod inden for på arbejdspladsen. Og vi har tydeligt kunne mærke, at den teoretiske undervisning før selve praktiktiden har klædt de unge godt på rent fagligt, siger han og tilføjer, at praktikanten på Porten i første omgang er blevet tilbudt en tidsbegrænset stilling.

– Men på døgnområdet er der løbende udskiftning, og i og med, at vi har haft et rigtig positivt forløb med praktikanten – og at hun virkelig har gjort et godt indtryk – så er hun allerede nået meget langt.

Vi gør det gerne igen

I København og i Odense har det overordnede emne for forløbet været udsatte børn og unge, mens man i Aarhus og Aalborg har valgt at fokusere målrettet på neuropædagogik. Her har deltagerne gennemført et regulært fagmodul – og også her har man opnået rigtig gode resultater.

– I Kreds Østjylland har vi haft 16 igennem forløbet, og de 12 af dem har fået fast arbejde, siger faglig sekretær Jan Leth Nielsen.

Han fremhæver kombinationen af et fagligt løft og muligheden for at afprøve teorien i praksis som nøglen til, at de nye skræddersyede forløb skaber så mange jobmuligheder.

– Den tilbagemelding, vi har fået fra de involverede arbejdspladser, er, at praktikanterne har beriget fagligheden og bidraget med nye vinkler på det daglige arbejde. Dimittenderne kommer med en solid faglig baggrund, og der er ingen tvivl om, at hvis Socialpædagogerne ønsker at gentage succesen, så er både vi i kredsen og arbejdspladserne klar til at tage en omgang mere, lyder det fra Jan Leth Nielsen.

I Kreds Lillebælt afsluttes traineeforløbet først i midten af januar – og i Kreds Nordjylland, hvor 13 dimittender har gennemført forløbet, er ni af dem i arbejde, mens fire afventer jobafklaring. ■

Årets bedste forside

Fotograf Ricky John Molloy har taget billedet til den forside, der er kåret som årets bedste. For ham er det vigtigt, at tekst og billede spiller tæt sammen

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Foto: Ricky John Molloy

Et intenst blik fanger læseren fra forsiden af Socialpædagogen nr. 18/2015. Den tidligere socialpædagog Catrine Østergaard Guillouët er portrætteret helt tæt på – og teksten under fortæller historien ultrakort: 'Catrine Østergaard Guillouët udviklede PTSD efter en voldsom episode på jobbet – et stigende antal socialpædagoger bliver psykisk syge af deres arbejde. Tema om PTSD'.

Nu er den sort/hvide forside blevet kåret som årets bedste forside af Socialpædagogen 2015. Det er sket ved, at redaktionen først selv udvalgte de tre bedste forsider – og derefter satte dem til afstemning blandt medlemmerne af Socialpædagogens facebookgruppe.

Billedet er taget af fotograf Ricky John Molloy, der er freelancefotograf og løser en del opgaver for Socialpædagogen.

Han fotograferede Catrine Østergaard Guillouët en sensommerdag, hvor han mødte hende på hendes arbejdsplads.

– Vi gik bare udenfor på en bakke i nærheden, og jeg tænker, at det er et eksempel på, at det sted, hvor man fotograferer, ikke altid behøver at have forbindelse til historien – det vigtigste er den stemning, man skaber, siger han.

Personlig historie

Ricky John Molloy havde læst artiklen om Catrine Østergaard Guillouët på forhånd.

– Og når jeg gør det, begynder det altid at summe i baghovedet: Hvordan kan jeg tage billedet? Hvis det havde været en anden historie, fx en mere munter historie, ville jeg have fotograferet hende på en helt anden måde. Men selvom jeg kender artiklen på forhånd, er de første 5-10 minutter sammen med den person,

jeg skal fotograferer, altid meget vigtige, for jeg vil også gerne høre historien fra kildens egen mund. Hvordan genfortæller hun den selv? Og sådan var det også, da jeg mødte Catrine. Jeg fornemmede hurtigt, hvor meget oplevelsen af at blive udsat for vold havde betydet for hende, og jeg forstod, at det var en meget personlig historie, hun stod frem med.

Ricky John Molloy gør altid meget ud af at forklare dem, der skal fotograferes, hvad han vil – og hvorfor han gør, som han gør. Og nu fortalte han Catrine Østergaard Guillouët, at han gerne ville lave et billede, der udtrykte det samme som artiklen: Han ville gerne lave et billede, der kom helt tæt på. Et intenst billede.

Sammen gik de hen på den nærliggende bakke, og her begyndte Ricky John Molloy at fotograferer.

Tæt på

– Da jeg tog billedet stod jeg fysisk meget tæt på Catrine, selv om det rent teknisk ikke er nødvendigt, fordi man jo godt kan zoome ind. Men jeg synes, at jeg opnår en stemning af nærvær og intensitet ved også i selve fotograferingsøjeblikket at være tæt på hende, fortæller han.

Imens Ricky John Molloy fotograferede, talte han med Catrine.

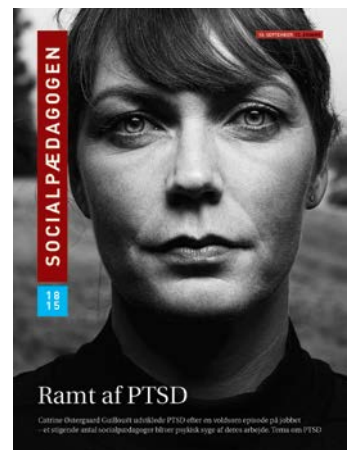
– Det gør jeg altid, men jeg taler kun om det, der sker lige nu i den situation, vi er i. Hvis man taler om noget andet, begynder personen at tænke og ser fx op – og så ryger nærværet. Og så gør jeg også altid meget ud af at rose, så personen slapper af, fortæller han.

Netop for at få det faste blik frem, tog Ricky John Molloy ind imellem kameraet væk, så hans egne øjne helt kort mødte Catrine Østergaard Guillouët's – og så så han igen ind i kameraet.

– Bagefter arbejdede jeg med at skære alt det irrelevante væk, så kun det væsentlige stod tilbage – og det er fx derfor, at jeg har fjernet farverne, så billedet er i sort/hvid. Og det er også derfor, man slet ikke kan se baggrunden.

Ricky John Molloy er også selv glad for billedet.

– Jeg synes, at det rummer den intensitet og alvorlighed, som der også er i Catrines historie. I billedet rækker hun ligesom ud efter den, der kigger på – med et blik, der brænder sig fast. ■

Faglig debat på facebook

Også i år har der været en heftig, faglig debat i Socialpædagogens facebook-gruppe. Hvilket emne tror du, der blev diskuteret mest?

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

I kommunikationsbranchen plejer man at sige, at der kun er to emner, der for alvor kan engagere folk på internettet, nemlig dyr og sex. Når man ser tilbage på diskussionen i fagbladet Socialpædagogens facebook-gruppe, er det en sandhed med modifikationer. Godt nok handler det tredje mest debatterede emne om sex, idet der i alt er kommet 101 indlæg i en tråd om etiske dilemmaer i forhold til prostitution og mennesker med handicap – men de to mest debatterede emner er henholdsvis magtanvendelse med lidt over 100 indlæg fordelt i flere tråde og afstemningen om overenskomsten, der alene i en enkelt tråd er blevet debatteret i 183 indlæg.

Her lød oplægget til debat: 'Har du stemt om overenskomsten? Hvorfor/hvorfor ikke? Hvad tror du, der skal til for at få flere til at stemme?'

Og det var især spørgsmålet om familieplejernes manglende overenskomst, der fik folk til

tasterne. For hvad skal der til, for at familieplejerne kan få en overenskomst, når KL er imod? Og er det rimeligt, at familieplejerne skal være med til at stemme om overenskomsten, når de ikke er omfattet?

Men også spørgsmål om de studerendes vilkår og de nye arbejdstidsregler blev debatteret – ligesom der fra Tanja Grønbæk Nielsen kom et konkret eksempel på, hvad der har fået hende til at stemme:

– En af hovedgrundene er min fællestillidsrepræsentants lokale aktiviteter. Hun gør det nærværende for mig og giver mig mulighed for tæt på-information både fra hende selv og på informations/debatmøde.

Faglige dilemmaer

Ud over de tre topscorere blev der også debatteret en helt masse andet i facebookgruppen. Både i debatter, som redaktionen satte i gang med udgangspunkt i bladets artikler og i debatter, der blev startet på deltagerens initiativ. Heraf var der en del erfaringsudveksling med udgangspunkt i konkrete udfordringer fra dagliglivet på arbejdspladsen – som fx en debat om, hvorvidt det er etisk forsvarligt at give to mennesker med funktionsnedsættelser mad på samme tid. Der blev også efterspurgt helt konkret viden som fx input om brug af en babysimulator.

Endvidere viser gennemgangen af årets facebookaktivitet, at de studerende ofte bruger gruppen til at stille spørgsmål i forbindelse med opgaver – ligesom redaktionen efterspørger cases og ideer til artikler. Eksempelvis spurgte vi i starten af det nye år, hvad facebook-deltagerne syntes, at vi skulle skrive om – og her blev emnet socialpædagoger med PTSD foreslået. Et emne, der førte til ikke mindre end tre temanumre om emnet, hvoraf flere cases netop meldte sig gennem facebook.

Der er omkring 7.000 medlemmer af Socialpædagogens facebook-gruppe. ■

Diskuter på facebook

Hvad skal vi skrive om i 2016?

I dette nummer kigger vi tilbage på Socialpædagogen i 2015 – men hvad bør redaktionen tage fat på i 2016? Hvad vil du allerhelst læse om?

Deltag i debatten på facebook / se hvordan på www.sl.dk/facebook

Tillidsreformen overhalet af hverdagen

I starten af 2015 gennemførte tre medarbejdere og en leder fra Guldborgsund Handicap en ny tillidsambassadøruddannelse. I dag er det blevet hverdag igen – og lidt af en udfordring at finde tid til tillid

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk

Illustration: Allan Stochholm

Tillidsreformen skal gøres mere håndgribelig – og de syv principper skal omsættes til daglig praksis og konkret handling på arbejdspladserne. Det var grundtanken bag den tillidsambassadøruddannelse, som Socialpædagogerne i samarbejde med Offentligt Ansattes Organisation (OAO) gennemførte i foråret 2015 som pilotprojekt i to kredse.

Fra Guldborgsund Handicap deltog tre tillidsrepræsentanter og en leder – og da Socialpædagogen mødte de fire sidste sommer, var der bred enighed om, at ideen med at uddanne et særligt korps af tillidsambassadører, der kan oversætte tillidsreformen og omsætte den til hverdag, var en rigtig god idé, fordi det gav deltagerne nogle værktøjer til at gøre reformen meget konkret.

– Og jeg tror da stadig på, at vi er godt på vej til at opbygge en tillidsbaseret kultur på vores arbejdspladser. Det er jo ikke ligefrem raketvidenskab. Det handler om, at der er tillid leder og medarbejder imellem, at man tror på hinanden – og at det, man siger, også er det, man gør, siger en af deltagerne, Niels Paaskesen.

Da han var til den afsluttende opsamling på forløbet, var der dog ét særligt ord, der slog ham. Ordet 'skal'.

– Vi sad der i et lokale med tillidsreformens syv principper hængt op på væggen, og der fik jeg øje på ordet 'skal' rigtig mange steder i teksten. Det siger jo noget om, at den her reform ikke er noget, vi kan vælge at implementere ude på arbejdspladserne. Det er ikke en kan-opgave, men en skal-opgave, lyder det fra Niels Paaskesen.

Organisationen bløder lidt

Essensen i tillidsreformen, som regeringen, de faglige organisationer og arbejdsgiverne blev enige om i 2013, er, at når den offentlige sektor præges af tillid, vil der være bedre service til borgerne, større kvalitet i arbejdet, øget trivsel og mere enkle arbejdsgange.

Men selvom Niels Paaskesen har været rigtig glad for uddannelsesforløbet – og selvom der i dag

står tillidsambassadør på hans visitkort, så er det reelt ikke meget ambassadørarbejde, han har haft mulighed for at udføre. For hverdagen har stille og roligt overhalet ambitionerne om at give tillidsreformen liv.

– Vi vil virkelig gerne arbejde tillidsbaseret i hele organisationen – både medarbejdere og ledere. Men for at man kan udøve tillid i hverdagen og sætte alle principperne i tillidsreformen i spil, så skal der altså være ro på basen. Og der må jeg erkende, at vi i øjeblikket står med en organisation, der bløder lidt, siger han og henviser til flere forskellige faktorer, der har påvirket tillidsarbejdet.

– Vi har fået ny leder, vi har været igennem både en stor sammenlægning og en større fyringsrunde – og alene på min arbejdsplads har vi sagt farvel til ni kolleger det seneste år. Udover at vi stadig er i fuld gang med at byde nye kolleger indenfor, har vi også været hårdt ramt af stressrelateret sygefravær, så alt andet lige har vi været nødt til at sætte tillidsreformen lidt på sidelinjen for at fokusere på at løse vores kerneopgave, siger Niels Paaskesen.

Kultur baseres på tillid

I pilotprojektet deltog udover Guldborgsund Handicap også fire andre arbejdspladser fra Kreds Storstrøm og fem arbejdspladser fra Kreds Nordjylland – og kort før sommerferien blev det besluttet centralt i Socialpædagogerne, at tillidsambassadøruddannelsen skal udbydes i samtlige kredse i løbet af 2016. Alle kredse har meldt positivt tilbage – og fra Niels Paaskesen er meldingen da også, at principperne i tillidsreformen er et godt fundament at arbejde ud fra.

– Vi har for nylig ansat en ny leder, og der var det helt tydeligt, at vi i ansættelsesprocessen var mere opmærksomme på, at vedkommende virkede tillidsfuld og gerne ville tillidsarbejdet og relationerne på tværs. Det er vigtigt at tænke tillid ind alle steder, hvis man ønsker at skabe en organisation, hvor man stoler på hinanden og tør sige tingene åbent, fortæller Niels Paaskesen.

Og selvom han ikke selv føler, at han har haft tid og mulighed for at brede tillidstanker og ambassadørrollen ud i alle grene af organisationen, så er der alligevel sket en ændring.

– På min egen arbejdsplads, Team Grønsund, har vi inden for det seneste år fået en del nye kolleger, så vi er i fuld gang med at opbygge en helt ny arbejdspladskultur. Og her kan jeg godt mærke, at vi alle gerne vil dét med tillid – at både medarbejdere og leder tror på, at vi opnår de bedste resultater både for borgerne og os selv, hvis vi baserer vores kultur på tillid og de principper, der står i tillidsreformen. ■

Det er jo ikke ligefrem raketvidenskab. Det handler om, at der er tillid leder og medarbejder imellem, at man tror på hinanden – og at det, man siger, også er det, man gør

Niels Paaskesen,
tillidsambassadør,
Guldborgsund Handicap

Vi venter ikke på, at de ringer til os. Vi ringer til dem. For socialpædagoger er kompetente – og helt nødvendige – aktører, når problemer på socialområdet skal løses

Benny Andersen, formand, Socialpædagogerne

2015 – en pose blandede bolsjer

2015 bød for Socialpædagogerne på OK-forhandlinger, et folketingsvalg og fokus på arbejdsmiljø og nye arbejdsområder og på især to socialpolitiske emner: tidlig indsats og kernevelfærd

Af Jens Nielsen, jni@sl.dk

Foto: Ricky John Molloy

Da 2015 startede, var der tre ting, der i hvert fald lå klart: Først OK-forhandlingerne, der skulle være afsluttet med udgangen af marts. Senere ville følge et folketingsvalg. Og senere LO-kongressen med formandsvalg og debat om en fusion med FTF.

Det sidste, LO-kongressen, blev langt mindre dramatisk end ventet. Lizette Risgaard blev ny formand, bl.a. med støtte fra Socialpædagogerne, og kongressen gav enstemmig opbakning til det videre fusionsarbejde efter indgåelsen af et kompromis for, hvordan arbejdet skal foregå, som stillede skeptikerne tilfredse. Og et par uger efter LO-kongressen sluttede FTF's kongresdelegerede ligeledes op om planerne.

Heller ikke OK-forhandlingerne blev så dramatiske, som mange måske havde forestillet sig. Efter det store opgør i 2013 om lærernes arbejdstid og -vilkår ville KL også snakke arbejdstidsregler på det socialpædagogiske område. Men forhandlingerne var forberedt grundigt gennem et forløb, der havde kørt siden forrige OK-runde, og derfor var det ikke noget, der 'kom snigende som en tyv om natten', som Socialpædagogernes formand Benny Andersen sagde her i bladet. Han erklærede sig godt tilfreds med den arbejdstidsaftale, det hele endte med, og som træder i kraft 1. april 2016:

– Jeg har i min tid ikke før oplevet, at vi har kunnet flytte modparten så meget. Vi har kunnet overbevise KL om, at det for vores medlemmer med det arbejde, de har, er rigtig, rigtig vigtigt

med frihed, sagde han på TR-stormødet op til urafstemningen.

Den treårige OK-aftale betød en lønstigning på 5,42 pct. over de tre år, flere penge til efteruddannelse i den kommunale kompetencefond og oprettelsen af en fond på det regionale område – samt aftaler om fælles fokus på sammenhængen mellem arbejdsmiljø og faglighed.

Forbundets medlemmer vendte tommelfingeren opad: 92,9 pct. sagde ja – den højeste ja-procent i forbundets historie – samtidig med, at stemmeprocenten fik et pænt nøk opad.

Ikke med et ord

Allerede mens OK-forhandlingerne stod på, rumlede valgrygterne på Christiansborg i tiltagende grad. Valget skulle komme senest i september, men daværende statsminister Helle Thorning-Schmidt (S) udskrev valg til 18. juni, og selvom hendes eget parti gik frem og igen blev landets største parti, måtte hun træde tilbage og overlade roret til Venstres Lars Løkke Rasmussen og en smal mindretalsregering.

Det vakte bange anelser hos Socialpædagogerne, der havde advaret mod den plan om nulvækst i det offentlige, som Venstre havde slået på tromme for i tiden frem til valget. En sådan nulvækst, viste en analyse på baggrund af tal fra Finansministeriet, ville koste op mod 3.200 socialpædagogiske job over de kommende fem år.

Som noget af det første lavede den nye V-regering en økonomiaftale med kommunerne, der indførte det såkaldte omprioriteringsbidrag, som betyder, at kommunerne skal sende én pct. af deres samlede budget tilbage til staten, hvorefter landspolitikerne så kan prioritere, hvad pengene skal bruges til – enten ude i kommunerne eller fra centralt hold.

Både i forhold til nulvækst og omprioriteringsbidrag efterlyste Socialpædagogerne svar på, hvordan regeringen ser på det specialiserede socialområde.

Ingen Venstre-politikere havde nævnt området som et, der skulle friholdes, hvis der skulle

indføres nulvækst, området var ikke nævnt, når talen faldt på områder, der skulle nyde godt af de omprioriterede penge fra kommunekasserne, og Lars Løkke Rasmussen nævnte ikke området med et ord i sin åbningstale i oktober.

Kernevevfærd?

– Man får det indtryk, at det ikke længere er kernevevfærd at hjælpe de mange tusindevis af mennesker, som har allermest brug for hjælp fra fællesskabet, fordi de kun har få – eller slet ingen – muligheder for at sørge for sig selv, lød kommentaren fra forbundsformand Benny Andersen.

Og netop kampen om at definere, hvad der er kernevevfærd, har præget debatten hen over efteråret og første del af vinteren. Ikke mindst efter finanslovsforhandlingerne, hvor der heller ikke blev sat hverken ord på eller penge af til det specialiserede socialområde, og det fik igen Socialpædagogernes formand til at reagere:

– Det er en både en skuffende og bekymrende finanslov. Mennesker med handicap er glemt, og det er nogle af de mennesker i landet, som har allermest brug for hjælp. De kan ikke sørge for sig selv. Så når der nu ikke er hjælp til dem, så har jeg svært ved at se, hvordan regeringen overhovedet kan tale om, at den prioriterer kernevevfærd, sagde Benny Andersen:

Han henviste til en meningsmåling, som Gallup netop havde lavet for forbundet, og som viste, at ni ud af ti danskere mener, at støtte og hjælp til mennesker med handicap er en kerneopgave for velfærdssamfundet.

– Med denne finanslov har politikerne vist, at de i hvert fald på ét område er ude af trit med danskerne, konstaterede Benny Andersen.

Modellen og fagligheden

Kampen om kernevevfærden fortsætter ind i 2016, men igennem 2015 fyldte en række andre socialpolitiske og pædagogfaglige temaer også godt i den debat, forbundet var involveret i.

Ikke mindst har debatten om tidlig indsats og særligt udbredelsen af Herningmodellen været i fokus. Socialpædagogerne har været fortalere for en udbredelse af modellen og dens tanker om en tidlig og trinvis indsats – men har også peget på det vigtige i at sørge for, at 'den rette faglighed er på det rette sted':

– Det er helt afgørende, at den rigtige socialpædagogiske faglighed er til stede i den konkrete relationsindsats over for de berørte børn og familier. I Herning giver det gode resultater at tænke den socialpædagogiske faglighed ind allerede i den konkrete visitation, når der skal sættes mål for barnets udvikling og i den løbende evaluering af barnet, sagde Benny Andersen.

Modellen er en succes, mente han, fordi den skaber grundlaget for et godt og styrket samarbejde mellem socialrådgivere og socialpædagoger. Derfor skal fokus både være på sagsbehandlingen og på det konkrete socialpædagogiske arbejde ude i familierne, påpegede han.

I satspuljeforliget blev der i oktober afsat 96 mio. kr. til at udbrede modellen, og i den anledning understregede Benny Andersen igen sit syn på, hvordan indsatsen bedst skrues sammen:

– Den rigtige sociale indsats handler om at investere i de rette faglige kompetencer. For der er langt fra socialrådgivernes skriveborde ud til de børn, der skal have støtte og hjælp. Og det er altså os, som arbejder derude med børnene, sagde han.

Hvad med fremtiden?

På forrige kongres i 2012 vedtog forbundet strategien 'Socialpædagogerne i fremtiden' og på seneste kongres i 2014 en ny arbejdsmiljøstrategi, og begge er nu ved at få konkret liv ude lokalt. I flere kredse er man nået et godt stykke med fremtidsstrategien, og begge strategier kommer til at vandre videre i det kommende år.

Arbejdsmiljøstrategien er ved at blive til en håndfast handleplan, og lige om lidt foreligger resultaterne fra den arbejdsmiljøundersøgelse, som forbundet gennemførte kort før jul

Fremtidsarbejdet handler bl.a. om at tænke den socialpædagogiske faglighed ind i fremtidens velfærdsløsninger, så socialpædagoger bliver en del af den åbenbare løsning på de problemer, kommuner og regioner står med. Den opgave lagde Benny Andersen bl.a. op til, da han i starten af december indledte en konference for kredsbestyrelserne:

– Vi venter ikke på, at de ringer til os. Vi ringer til dem. For socialpædagoger er kompetente – og helt nødvendige – aktører, når problemer på socialområdet skal løses. Vi skal have kilet os ind ved bordet og spillet ind med løsninger. Vi skal have sikret, at borgmesteren sidder med vores indstillinger og løsninger. Han eller hun skal vide præcist, hvilke kompetencer vi har, sagde Benny Andersen. ■

KERNEVELFÆRD? 'Man får det indtryk, at det ikke længere er kernevevfærd at hjælpe de mange tusindevis af mennesker, som har allermest brug for hjælp fra fællesskabet', lød kommentaren fra forbundsformand Benny Andersen, da regeringen og statsministeren både i åbningstalen og i finanslovsforhandlingerne forbigik det specialiserede sociale område med larmende tavshed.

FLYGTNINGE

Joy har hjulpet mig med så meget forskelligt. Hun har hjulpet mig til at få det bedre
Hial, førtidspensionist

Joy er den røde tråd

Joy McPhillips arbejder som bostøtte for traumatiserede flygtninge i Favrskov Kommune. Det er et meget alsidigt arbejde, hvor hun hjælper med alt fra ansøgninger om statsborgerskab til gode råd, når angsten smadrer nattesøvnen

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk
Foto: Rasmus Baaner

’Det var den tå, de klippede af’, siger 29-årige Huzan og peger ned på foden, der er skjult bag sorte strømper. ‘De rev også neglene af. Og sparkede mig i ryggen, mens de havde sko på’. Vi er på besøg i Huzans rækkehus i Favrskov Kommune, hvor socialpædagog Joy McPhillips flere gange om ugen kommer på besøg – i dag sammen med en tolk.

Huzan er en af de ti traumatiserede flygtninge, som Joy McPhillips hjælper i sit arbejde som socialpædagog i socialpsykiatrien i Favrskov Kommune. Huzan er flygtet fra Syrien, hvor han bl.a. har været fængslet og udsat for tortur.

– Hvordan har du det i dag, spørger Joy McPhillips indledningsvist.

– Jeg har lidt smerter, men jeg er glad, fordi jeg ser dig. Jeg har ondt i hovedet, og jeg har kastet op, og jeg har ondt i kroppen, svarer Huzan.

– Har du kastet op i dag?

Huzan nikker.

– I morges og i skolen. Og jeg vil gerne have lidt smertestillende, før vi starter her.

Huzan henter vand og piller, mens Joy McPhillips bliver siddende i sofaen under et citat fra koranen. På gulvet ligger legetøj, og Huzan forklarer,

at han ikke har nået at rydde op efter hans tre døtre på seks, fire og to år.

– Det er også helt fint, siger Joy McPhillips med et smil.

– Jeg har fortalt dig, at du ikke behøver rydde op, fordi jeg kommer. Det gør ikke noget, at jeg kan se, at der er liv her i huset.

Tovholder

Bagefter forklarer Joy McPhillips, at hun udelukkende arbejder med flygtninge, der bor i eget hjem – og at ni af hendes ti borgere lider af posttraumatisk stress, der fx kan være udløst af tortur, bombeangreb, tab af nære familiemedlemmer eller den kolossale angst på en flugt, hvor livet var på spil.

– Min vigtigste opgave er at hjælpe flygtningene med at forstå deres psykiske lidelser – og støtte dem til at agere i vores samfund. Jeg skal være den, der har det helhedsorienterede blik på borgeren, og man kan sige, at jeg er en guide. Både i forhold til det kommunale system, behandlingssystemet og fx også retssystemet, når det drejer sig om ansøgninger om opholdstilladelse eller statsborgerskab, siger hun.

Huzan har været i Danmark i lidt over et år, han har opholdstilladelse og går på sprogskole.

I dag fortæller Joy McPhillips Huzan, at hun har fået en mail fra hans sagsbehandler, der gerne vil have hende til at forklare ham reglerne for fravær fra sprogskolen. Huzans far har fået en blodprop, og Huzan vil gerne besøge ham i Irak inden bypass-operationen.

– Du har fem ugers ferie ligesom de fleste andre i Danmark, og du har holdt tre uger i sommer. Så du har to uger tilbage. Hvis du er væk i længere tid, bliver du trukket i din... ‘løn’, forklarer Joy McPhillips.

Bagefter fortæller hun, at der nogle gange kan være modstrid mellem de stramme krav, der stilles

til flygtninge om fx deltagelse i sprogskole – og de behov, man typisk har som traumatiseret. Man kan ikke bare lige blive hjemme, når man har det dårligt, eller der er noget andet galt.

– Min tommelfingerregel for arbejdet med traumatiserede og psykisk sårbare plejer at være: Ro på! Giv god tid. Og så kan det godt være en udfordring at møde den virkelighed, der hersker i dag, hvor flygtningene gerne skal tonses igennem et tre-årigt forløb med sprogundervisning. Og hvor man bliver straffet økonomisk, når man ikke lever op til kravene, siger hun.

Ingen ord for stress

Det giver nogle særlige udfordringer, når Joy McPhillips som i dag er nødt til at arbejde med tolk.

– Nogle gange siger jeg jo mange, lange sætninger – og Huzan har ingen anelse om, hvad jeg siger. Så er mit kropssprog ekstra vigtigt, og jeg tror nok, jeg overdriver det lidt, så han i hvert fald får en fornemmelse af, om jeg siger noget alvorligt eller sjovt, siger hun.

I dag klapper hun eksempelvis flere gange Huzan på skulderen for at have kontakt.

Bagefter fortæller hun, at hun har et rigtig godt samarbejde med langt de fleste tolke, men at der nogle få gange kan opstå særlige komplikationer.

Som dengang hun meget pædagogisk forklarede, hvordan man bruger NemID – med korte, enkle sætninger. Et skridt ad gangen, mens hun viste, hvad der skulle gøres på iPaden.

– Og så sagde tolken pludselig en helt masse, meget mere, end jeg havde sagt. 'Hvad siger du', spurgte jeg? 'Jeg forklarer bare, hvordan man bruger NemID. Jeg ved godt, hvordan man gør', lød svaret.

En anden udfordring ved at arbejde med flygtninge er, at mange slet ikke har den samme forståelse for psykisk sygdom, som vi har i Danmark.

– Fx er der flere sprog, hvor ordet stress slet ikke eksisterer – og slet ikke ordet posttraumatisk stress. Samtidig kan det være forbundet med skyld og skam at lide af en psykisk sygdom, ligesom nogle fx forklarer det med, at en ond ånd er på spil – så en vigtig del af mit arbejde er at give borgerne en bedre forståelse for deres egen sygdom. Men tit er jeg nødt til at tage udgangspunkt i de fysiske symptomer, for ellers forstår de slet ikke, hvad jeg taler om.

Sådan er det også i dag, hvor Joy McPhillips skal forklare, hvorfor hun som udgangspunkt kun kan hjælpe Huzan – og ikke hans hustru Hana.

– Hun har ikke hovedpine ligesom dig, så hun kan bedre selv gå til åben rådgivning og få hjælp

OPTIMISME Hial er med Joy McPhillips ord lidt af en 'solstrålehistorie', fordi han på trods af krigstraumer og PTSD har et godt og aktivt liv.

der. Jeg ved godt, at du gerne vil hjælpe og føle dig som manden i huset, men Hana har det ikke så skidt som dig. Så vi er nødt til at sige, at i forhold til dig, der hjælper jeg, men Hana skal være selvstændig, siger hun.

Solstrålehistorie

Dagens andet besøg er hos Hial, der med Joy McPhillips' ord er 'lidt af en solstrålehistorie'.

– Hvis man altså kan bruge sådan et ord om en, der har det så dårligt som ham, for han er rigtig syg med PTSD. Men samtidig er han rigtig god til at arbejde med sin sygdom. Han gør selv meget for at få det bedre, og i dag er han faktisk meget aktiv, så han har et godt liv, selvom han er på førtidspension, fortæller hun – med tilladelse fra Hial.

Hjemme i Hial og hustruens rækkehus er der dækket op med kaffe, nødder og småkager. Også her er væggen udsmykket med et citat fra Koranen – og billeder af parrets børn og børnebørn.

Hial vil først og fremmest gerne have hjælp med sin ansøgning om dansk statsborgerskab. Bl.a. fordi han vil søge om dispensation fra statsborgerskabsprøven, fordi han på grund af sygdommen har svært ved at koncentrere sig.

Joy McPhillips er selv englænder og kom som ung til Danmark for at besøge venner og deltog i Aarhus Festuge – og så mødte hun en dansk mand, som hun i dag er gift med. Hun fortæller Hial, at hun også selv lige har søgt om dansk statsborgerskab.

– De sagde, at der er fjorten måneders behandlingstid... Så det må vi to bare vente på.

– Jeg håber, at de snart kommer til dig, siger Hial, der taler godt nok dansk til at klare sig uden tolk.

– Ja, men det gør de ikke... Men vi må bare... slappe af. Vi har det godt her. Vi er i sikkerhed.

Bagefter fortæller hun, at det er en lille fordel, at hun også selv er udlænding.

– Jeg ved godt, at man på ingen måde, kan sammenligne mine oplevelser med det, de traumatiserede flygtninge har været udsat for, men jeg kender til det at leve i et andet land – og helt konkret betyder det fx, at jeg har nemmere ved at tale dansk på en let forståelig måde. Fx bruger jeg ikke billeder og udtryk som 'at jukke i spinaten', for jeg ved, hvor svært det er at forstå.

Søvnproblemer

Da Joy McPhillips og Hial er færdige med ansøgningen, taler de om Hials nattesøvn – eller mangel på samme. Han kan ikke sove og ligger og tænker. På bombeflyene og på hans bror, der stadig er i Irak.

– Hvad gør du så? Hvad gør du, når tankerne kommer, spørger Joy McPhillips.

Socialpædagoger, der arbejder med flygtninge

For øjeblikket ligger spørgsmål om flygtninge, integration og asylpolitik højt på den politiske og mediemæssige dagsorden – men hvordan er hverdagen for de socialpædagoger, der konkret arbejder med flygtninge? Her kan du læse om Joy McPhillips, der arbejder med traumatiserede flygtninge. Tidligere har vi beskrevet, hvordan Gert Illum Severini arbejder som socialpædagog i Sandholmløjren. Find artiklen 'For Gert er flygtningekrisen hverdag' i Socialpædagogen nr. 19/2015 på www.socialpaedagogen.dk/arkiv

– Jeg prøver at være aktiv. Jeg går en tur. Eller cykler, svarer Hial.

– Gør du det om natten? Går du ud om natten? Hial ryster på hovedet.

– Nej, jeg går ikke ud om natten. Jeg går på toilettet.

– Om dagen har du fået det bedre, er det ikke rigtigt. Jeg har set dig meget mere stresset, end du er nu. Har du ikke fået det bedre, spørger Joy McPhillips.

– Jo. Det hjælper, at jeg er aktiv. Og at jeg kommer på værestedet. Og dig. Du har også hjulpet, siger Hial

– Så nu skal vi prøve at finde ud af, hvad du kan gøre om natten. Hører du den beroligende musik, du har fået?

Hial nikker. Ja, engang imellem. Men tankerne er der stadigvæk.

– Kunne det det hjælpe dig at skrive ned, hvad du tænker på... På arabisk... Kunne det hjælpe?

Hial ser forvirret ud.

– Jeg ikke forstå... Om natten, spørger han.

– Nogle gange kan det hjælpe at skrive tanker ned. Så kan man ligesom lukke og sige: 'Okay, nu har jeg skrevet det ned. Nu kan jeg sove'.

– Jeg vil gerne... Men jeg kan ikke... Jeg kan ikke sove, siger Hial.

– Men måske kan du prøve? Bare for at se, om det virker, spørger Joy McPhillips, og den er Hial med på.

Lækkerier

Nede i køkkenet skramler Hials kone, og lidt efter serverer hun nogle små, friturestegte boller med løg, rosiner, chilli og ris. Kuber hedder de.

– Det her er et farligt job. Nogle gange besøger jeg fem mennesker på en dag, og de diskler alle

sammen op med lækkerier, siger Joy McPhillips med et smil.

I begyndelsen havde hun det svært med, at flygtningene gav hende mad, fordi hun som bostøtte ikke må tage imod gaver og lignende.

– Men det kan simpelthen være nødvendigt fx at tage imod noget hjemmebakning til min familie, for ellers er det et voldsomt brud på normerne omkring gæstfrihed. Og så prøver jeg samtidig at forklare, at det ikke er dansk kultur, fortæller hun.

På samme måde havde Joy McPhillips det i begyndelsen svært med, at mange flygtninge bruger udtryk som, at hun er deres 'veninde' eller 'søster'.

– Det passer jo slet ikke med det, vi på pædagoguddannelsen har lært om at skelne mellem det personlige og det private. Men det sprogbrug har jeg bare måttet acceptere, for de bruger ordene på en anden måde, og det er en måde at vise respekt på, når man fx kalder hinanden for 'søster' eller 'abu' (onkel, red.).

Også Hial kalder Joy McPhillips for 'veninde'. Det sker, da vi beder ham fortælle, hvilken af Joy McPhillips indsatser, der har hjulpet mest.

– Jeg kan ikke sige en enkelt ting, svarer han.

– Hun har hjulpet mig med så meget forskelligt. Hun har hjulpet mig med at blive aktiv og gå til svømning. Hun har fundet et værested, hvor jeg kan komme. Hun tager med mig til lægen, og hun har lært mig noget om vejtrækning. Hun har hjulpet mig med at få det bedre.

Og så klapper han Joy McPhillips på hånden.

– Det er derfor, jeg siger til dig... Du er min veninde. ■

Huzan og Hial har kun ønsket at optræde med fornavn i denne artikel.

INDSIGT Joy McPhillips er englænder, og selvom hendes livshistorie på ingen måde kan sammenlignes med en flygtning, bruger hun i sit arbejde de erfaringer, hun selv har gjort med at leve i et fremmed land. Det betyder fx, at hun har nemmere ved at udtrykke sig på et enkelt dansk uden mærkelige udtryk som 'at jukke i spinaten'.

KREDSBESTYRELSER

Vi vil gerne klæde både arbejdsmiljørepræsentanter og andre tillidsvalgte på til bedre at kunne arbejde strategisk med arbejdsmiljø

Lars Petersen, kredsformand, Storkøbenhavn

Faglighed som omdrejningspunkt

Socialpædagogers faglighed skal ud over rampen, arbejdsmiljørepræsentanterne skal mere i spil – og så skal vi byde ind på nye jobområder. Det var nogle af budskaberne på den række af workshops, der blev holdt i forbindelse med årets kredsbestyrelseskonference

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk

Foto: Nils Lund Pedersen

Vi skal ud over rampen med det her projekt – derud hvor medlemmerne er. Og i det her forum står det jo klart, at der er masser af gode eksempler på, at de politiske tanker bliver omsat til handling ude i kredsene

Peter Sandkvist,
kredsformand, Midt- og
Vestjylland

Vores faglighed redder liv. Med hjerte lirker vi tunge døre op og løfter rigtig mange ind i samfundet – og det er noget, vi kan være stolte af. Nu er tiden kommet til at vise verden, hvad vi kan – vi skal ud og flage vores faglighed og ranke ryggen.'

Med de ord bød Socialpædagogernes formand Benny Andersen velkommen til to intense dage, hvor erfarne og nyvalgte kredsbestyrelsesmedlemmer var samlet på Comwell i Middelfart for at idéudveksle, netværke, blive klogere og inspirere hinanden på tværs af kredse.

Overskriften på konferencen var 'Socialpædagogerne i fremtiden', og formålet var at lade de knap 130 bestyrelsesmedlemmer fra Socialpædagogernes ti kredse diskutere, hvordan man lokalt i kredsene bedst omsætter visioner og politisk strategi til konkrete aktiviteter og tilbud til medlemmerne.

Det skete bl.a. i syv refleksionsgrupper, hvor bestyrelsesmedlemmer var samlet på tværs af kredse for at sætte ord på det lokale arbejde med den politiske strategi 'Socialpædagogerne i fremtiden'.

Her kom det bl.a. frem, at man i Kreds Østjylland har uddannet et korps af ambassadører, der skal gøre projektet mere levende ude på arbejdspladserne. I Nordjylland har man valgt at ansætte en projektleder og udvikle spil og værktøjer, der skal gøre det lettere for medlemmerne at formidle faget til omverdenen. I Nordsjælland har man søsat et frivillighedsprojekt – og i andre kredse

arrangeres der en lang række møder og aktiviteter med fagfaglig karakter.

– Vi skal ud over rampen med det her projekt – derud hvor medlemmerne er. Og i det her forum står det jo klart, at der er masser af gode eksempler på, at de politiske tanker bliver omsat til handling ude i kredsene. Vi er på forskellige måder i fuld gang med at inddrage medlemmer og arbejdspladser i processen, og vi bruger vores faglighed som afsæt, lød det fra kredsformand i Midt- og Vestjylland, Peter Sandkvist, som var tovholder på en af refleksionsgrupperne.

Nye jobområder til debat

Faglighed, og behovet for at give socialpædagogen et ansigt udadtil, var noget, der gik igen på flere af de ni workshops, deltagerne kunne vælge mellem på konferencen. Under overskriften 'Nye jobområder' blev det fx ivrigt diskuteret, hvordan man bedst kan sætte socialpædagoger i spil til stillinger, hvor man ikke nødvendigvis søger netop en socialpædagog.

– Mange stillinger bliver i dag skruet sammen på indhold, hvor vi sagtens kan se socialpædagoger passe ind, men det er bare ikke os, de søger. Derfor skal vi være mere skarpe på at se de stillinger, hvor vi rent fagligt matcher behovet, og gøre opmærksom på, hvad socialpædagoger kan, lød det bl.a. fra en af deltagerne i workshoppen om nye jobområder – mens sidemanden opfordrede til også at tænke i konkret dokumentation.

– Vi ved jo mange gange godt, hvad det er, der virker – og den dokumentation er vigtig at have med, når vi går i dialog med fx kommunen om nye jobområder, hvor man med fordel kan bruge socialpædagoger. Vi må og skal altså blive bedre til at sælge os selv, lød det.

Ældreområdet, jobcentre, skole- og uddannelsesområdet, psykiatrien, fængsler og forsvar samt flygtningeområdet var nogle af de nye potentielle jobområder, der blev diskuteret.

– Det er vigtigt, at I også forholder jer til, hvordan I kan arbejde med det her lokalt i kredsene. Det handler jo ikke bare om centralt at udpege nye jobområder for socialpædagoger. I skal også se på, hvordan I kan påvirke både embedsværket

og det politiske niveau, så de får øjnene op for det potentiale og de muligheder, der ligger i at ansætte socialpædagoger også andre steder end de mere traditionelle, sagde Niels Lønbæk, der er faglig konsulent i Socialpædagogerne.

Den moderne arbejdsmiljørepræsentant

Mens der i et lokale blev snakket om nye jobområder, gik en anden workshop i kødet på et af de emner, der fylder rigtig meget på socialpædagogiske arbejdspladser: Arbejdsmiljø. Her blev deltagerne præsenteret for en publikation, 'Arbejdsmiljø og tillid', som Kreds Nordsjælland og Kreds Storkøbenhavn har udviklet i fællesskab.

– Vi har så tit talt om, at det ville være rart at skitserer for medlemmerne, hvordan hele arbejdsmiljøsystemet er skruet sammen, og hvem der har ansvaret for hvad. Derfor har vi lavet et hæfte, der fungerer som et værktøj – og på en let og overskuelig måde gør arbejdsmiljøarbejdet mere håndgribeligt, sagde kredsformand i Nordsjælland, Karen Holte.

Med titlen 'Arbejdsmiljø og tillid' fokuserer hæftet overordnet på tre ting: Forebyggelse, kompetenceudvikling og kvalificering af dokumentationen. Målgruppen er dem på arbejdspladsen, der beskæftiger sig med arbejdsmiljø – og især håber de to kredse at sætte arbejdsmiljørepræsentanterne langt mere i spil.

– Det er ikke nogen hemmelighed, at der ligger en stor udfordring i at få skabt en tæt kobling og dialog mellem kredsene og arbejdsmiljørepræsentanterne rundt om på arbejdspladserne. Vi vil gerne klæde både arbejdsmiljørepræsentanter og andre tillidsvalgte på til bedre at kunne arbejde strategisk med arbejdsmiljø – og her er pjecen et vigtigt værktøj, lød det fra Lars Petersen, kredsformand i Storkøbenhavn.

Han fortalte også, hvordan man i de to kredse er godt i gang med at udvikle en ny rolle til arbejdsmiljørepræsentanten.

– Traditionelt har det for arbejdsmiljørepræsentanter handlet meget om arbejdsmiljøloven og tilsynet, men i dag ser vi et helt andet behov for at inddrage arbejdsmiljørepræsentanterne som medspillere – ikke mindst når det gælder det psykiske arbejdsmiljø. Fremtidens arbejdsmiljørepræsentant skal ikke kun have fokus på reglerne, men også på kerneopgaven og fagligheden. Og selvfølgelig med Socialpædagogerne i ryggen, sagde Lars Petersen.

Gå efter det der virker

Om kort tid – i uge 4 og 5 – skydes Socialpædagogerne organiseringsindsats i gang, hvor der over hele landet arrangeres arbejdspladsbesøg. Derfor var organisering af nye medlemmer også på programmet i Middelfart, hvor organiseringskonsulent i Socialpædagogerne Kasper Tolstrup Andersen stod for en workshop om, hvordan man kan arbejde strategisk med organisering i kredsene.

Og nøjagtig som i socialpædagogisk arbejde er relationer også afgørende, hvis man gerne vil i dialog med nye potentielle medlemmer, lød budskabet.

– Hvis vi bruger al tiden på at snakke strategi, målsætning og metode, så er der en risiko for, at relationen bliver glemt. Og hvis man skal organisere og overbevise et andet menneske – og invitere vedkommende ind i det fællesskab, vi har i Socialpædagogerne – ja, så er relationen altafgørende, sagde Kasper Tolstrup Andersen.

Blandt deltagerne blev der hurtigt opnået enighed om, at uge 4 og 5 dog ikke kan stå alene.

– I uge 4 og 5 ryster vi støvet af os, og så er vi virkelig på. Men det bliver jo hverdag igen, og det er jo der, det virkelige arbejde ligger. Det er i hverdagen, at vi som tillidsvalgte og i kredsene skal være tilgængelige og synlige for vores medlemmer og sørge for, at ingen er i tvivl om, hvorfor det giver værdi at være medlem, lød det bl.a. fra en deltager. ■

Hvis man skal organisere og overbevise et andet menneske – og invitere vedkommende ind i det fællesskab, vi har i Socialpædagogerne – ja, så er relationen altafgørende

Kasper Tolstrup Andersen, organiseringskonsulent, Socialpædagogerne

Mindre tro – mere viden

Politisk er der meget refleksion over, hvad der virker på det specialiserede område – og et stort ønske om at arbejde mere evidensbaseret

Nine Eg Hansen, afdelingschef, Social- og Indenrigsministeriet

Vi vil gerne føre socialpolitik baseret på det, der virker – og det handler i høj grad om at dokumentere og udbrede de gode erfaringer, sagde Nina Eg Hansen fra Social- og Indenrigsministeriet i sit oplæg om tendenser i socialpolitikken

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk
Foto: Nils Lund Pedersen

Otte forskellige ministre – og fem forskellige partier har hun arbejdet for. Der ligger med andre ord solid erfaring bag ordene hos Nina Eg Hansen, der er afdelingschef for socialpolitik i Social- og Indenrigsministeriet. På kredsbestyrelseskonferencen den 8. og 9. december gik hun på talerstolen for at stille skarpt på tendenserne i socialpolitikken her og nu – under overskrifterne de sociale 2020-mål, socialtilsynene, magtanvendelsesregler, Herningmodellen – og ikke mindst behovet for evidens.

– Politisk er der meget refleksion over, hvad der virker på det specialiserede område – og et stort ønske om at arbejde mere evidensbaseret. Det sker i en erkendelse af, at der kun er videnskabeligt belæg på en lille del af socialområdet,

og derfor er vi nødt til at trække på andre former for viden også. Vi er med andre ord gået væk fra et lidt firkantet billede af, at det kun er videnskabelige undersøgelser, der er evidens, sagde hun og tilføjede, at Socialstyrelsen skal holde øje med og identificere nye metoder – og sørge for, at metoderne kommer andre til gavn.

– Hvis vi fx ser, at man har fat i en metode målrettet unge med misbrugsproblemer, der virker, ja så handler det om at få metoden dokumenteret, beskrevet og udbredt til andre kommuner. Vi arbejder meget for, at kommunerne bliver bedre til at lære af hinanden, så de gode erfaringer, der virker i én kommune, underbygges og udbredes på landsplan.

Med afsæt i Herning

Et konkret eksempel på en metode, der vokser i én kommune og udbredes til flere, er den såkaldte Herningmodel, som Nina Eg Hansen også kom omkring i sit oplæg. Med satspuljeaftalen er der afsat 96 mio. kr. til en omlægning af kommunernes indsats for udsatte børn og unge til en tidlige, forebyggende og mere effektiv indsats.

– Det betyder, at der er afsat penge til at efteruddanne personale, til at ansætte flere – og til at styrke viden og dokumentation af lovende praksis. Vi skal med andre ord finde de gode eksempler fra Herning frem og få det udbredt, så andre kan få glæde af den praksis, lød det fra afdelingschefen –

Hvad har inspireret dig mest på konferencen?

Ambassadørideen, som jeg hørte om på en workshop, er rigtig spændende. Det går ud på, at vi i kredsene engagerer nogle medlemmer, som ikke er en del af den faste skare af tillids- og arbejdsmiljørepræsentanter, og så inddrager de medlemmer uden tillidshverv i at lave medlemsmøder. Den tanke er interessant.

Ib Flemming Hansen, bestyrelsesmedlem, Kreds Nordsjælland

som igen satte streg under, hvorfor det er så vigtigt at have fokus på praksiserfaring.

– I en tid med knappe ressourcer er vi nødt til at bruge et mere bredspektret vidensbegreb, hvor hardcore evidens kun er en mindre del, men hvor erfarings- og praksisbaseret viden skal bringes mere i spil, når vi vil synliggøre, hvad man får ud af socialt arbejde, sagde Nina Eg Hansen.

En anden metode til at gøre status over, hvad der virker, og hvor der er basis for forbedringer, er de nye socialtilsyn, som i disse uger kan gøre to-års status.

– De fem socialtilsyn udfylder en meget vigtig funktion både når det gælder kontrol, kvalitetsudvikling og dialog. Den foreløbige evaluering viser, at øvelsen langt hen ad vejen har været god, og vi har allerede en del positive erfaringer. Men der er også ting, vi skal blive bedre til, og nu skal vi i gang med en evaluering og en politisk opfølgning, sagde Nina Eg Hansen.

Nye mål skal give fælles retning

Et oplæg, der på kort tid fik præsenteret de væsentligste tendenser i socialpolitikken, kom naturligvis også til at handle om de sociale 2020-mål, som regeringen har sat sig for at tilpasse.

– Der er iværksat et kritisk eftersyn og en dialog omkring formålet med 2020-målene – og ambitionen er, at man i begyndelsen af 2016 har de nye mål på plads. Igen handler det om at kigge efter de

gode erfaringer og finde en fælles retning – med udgangspunkt i, at vi med fælles mål bliver bedre til vores arbejde, sagde Nina Eg Hansen, som også gav de nye regler om magtanvendelse på anbringelsesområdet et par ord med på vejen – med afsæt i en ny politisk aftale på området.

– Det er et komplekst og svært fagligt område, hvor politikerne har haft et ønske om at klarlægge, om regelsættet er godt nok i forhold til at regulere børns adfærd. Vi har haft både juridiske eksperter og praktikere ude at besøge en lang række anbringelsessteder, hvor de bl.a. har forsøgt at inddrage de unges egne erfaringer. På den baggrund er der nu indgået en bred politisk aftale, og vi forventer at fremsætte et lovforslag til januar, sagde Nina Eg Hansen. ■

EVIDENS 'Socialpolitik skal baseres på de gode erfaringer – og på det, vi ved, der virker. Derfor skal vi blive endnu bedre til at dokumentere på det specialiserede område', sagde Nina Eg Hansen, afdelingschef i Social- og Indenrigsministeriet, i sit oplæg.

Hvad har inspireret dig mest på konferencen?

Konferencen er med til at styrke sammenhængskraften. Vi får øje på, at de mange forskellige måder at arbejde på, er en stor styrke for forbundet. Konkret er jeg inspireret af workshoppen om arbejdsmiljø og tillid, hvor vi blev præsenteret for to kredsers arbejde med en publikation om arbejdsmiljø, der serverer virkelig gavnlig viden for det enkelte medlem.

Charlotte H. Pedersen, bestyrelsesmedlem, Kreds Østjylland

KREDSBESTYRELSE

Der er brug for jer

I kan byde ind med de relevante kompetencer, der er brug for, hvis kommunerne skal lykkes med at skabe gode og meningsfulde rehabiliteringsforløb

Tina Wahl, kontorchef, KL

Som socialpædagoger yder I den fremmeste form for omsorg, fordi I om nogen ved, hvad der skal til for at få folk til at flytte sig og udvikle sig. Den viden vil vi gerne bringe i spil, lød opfordringen fra kontorchef Tina Wahl fra KL

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk
Foto: Nils Lund Pedersen

Investeringer før det sker – det var en af overskrifterne i Tina Wahls oplæg på kredsbestyrelseskonferencen i Middelfart. Som kontorchef i KL's Center for Social og Sundhed gav hun de 130 deltagere fra Socialpædagogernes ti kredse flere konkrete bud på de opgaver og udfordringer, kommunerne i disse år står over for på det sociale område.

– Et af vores hovedbudskaber er, at tidlig forebyggende indsats betaler sig. Vi skal væk fra at se det sociale område som noget, der er ekstremt dyrt for samfundet. Sociale indsatser er en investering i at få et menneske på fode igen og dermed sikre, at samfundet ikke udvikler borgere, der er mere eller mindre langvarige kunder i vores butik, sagde Tina Wahl.

Og så uddelte hun ellers verbale roser til socialpædagogerne som faggruppe.

– I har arbejdet i mange år med at få mennesker til at flytte sig og blive mere selvhjulpne – det er jo lige netop det, I kan, og det er i min optik den fremmeste form for omsorg, sagde hun og nævnte ældreområdet som et af de steder, hvor man i KL gerne ser socialpædagoger som en del af løsningen fremadrettet.

– Traditionelt er der i mange år bedrevet meget omsorg på ældreområdet, og det har ikke handlet så meget om at motivere og understøtte borgernes udvikling. Men på det felt vil vi gerne bringe socialpædagogernes viden i spil, for vi tror på, at I vil gøre en forskel. I kan byde ind med de relevante kompetencer, der er brug for, hvis kommunerne skal lykkes med at skabe gode og meningsfulde rehabiliteringsforløb.

Det begynder i familien

Et andet budskab fra Tina Wahl var, at socialpolitikken begynder i familien – hvilket hun illustrerede med et lille tænkt eksempel.

– Hvis far og mor drikker, og lille Peter hænger i gardinerne, så er det ikke nok bare at pille Peter ned. Vi skal også arbejde med forældrene og se på hele familien i indsatsen. Udgangspunktet må være, at alle mennesker kan flytte sig, sagde hun og bevægede sig dermed ind på en snak om satspuljeaftalen og Herningmodellen – og principperne i indsatsrampen, hvor det kort fortalt handler om at komme så langt ned af trappen

Hvad har inspireret dig mest på konferencen?

De mange refleksioner omkring det gode arbejdsmiljø, TRIO-samarbejdet og fagfagligheden vil jeg arbejde videre med i det nye år. Jeg er meget optaget af, at gode processer skal vokse nedefra, og her er konferencen en god platform, hvor de gode historier lever og bliver delt.

Bitten Sohn Thomsen, bestyrelsesmedlem, Kreds Bornholm

som muligt og anvende den mindst indgribende foranstaltning.

– I KL anbefaler vi systematisk inddragelse af børn, unge og deres familie og netværk under hele sagsforløbet, ligesom vi også gerne ser døgninstitutioner indgå i et tættere samspil med kommunens øvrige tilbud. Men det er vigtigt at basere indsatserne på et tæt samarbejde mellem socialpædagoger og socialrådgivere, for det giver alt andet lige det bedste resultat i arbejdet med udsatte børn og unge, lød det fra Tina Wahl.

Omprioriteringsbidrag noget møg

I sit oplæg slog Tina Wahl et slag for bedre dokumentation af indsatserne.

– Tag fx Herningmodellen. Den er spændende og viser gode takter, og det er en model, vi følger nøje. Men generelt for socialområdet gælder det, at vi skal blive meget bedre til at dokumentere vores indsatser, og hvad resultatet er. Mange gange ved vi jo godt, hvad der virker, men vi er for dårlige til at dokumentere det. Hvis vi skal lykkes med indsatserne på det sociale område, skal vi blive bedre til at lære af hinanden og indhente viden om, hvad det egentlig var, der gjorde forskellen. Og vi skal være klar til at ændre på det, der ikke virker.

Da talen faldt på det meget omdiskuterede omprioriteringsbidrag, var der dog ikke mange positive ord fra Tina Wahl:

– Det er klart, at de stramme økonomiske rammer, som kommer med omprioriteringsbidraget, vil betyde, at kommunerne vil blive yderligere presset på økonomien.

Men trods de noget pessimistiske tendenser med hensyn til kommunernes økonomiske situation, var det de konstruktive skulderklap til den socialpædagogiske faglighed, der fyldte mest i Tina Wahl oplæg.

– KL forventer, at der i fremtiden bliver behov for at ansætte flere socialpædagoger, for der er brug for jer. Lad mig sige det på den måde, at vi inde i glashuset ikke kan løfte noget som helst uden jer. ■

ROS De 130 fremmødte bestyrelsesmedlemmer fra kredsene fik masser af roser, da Tina Wahl fra KL holdt sit oplæg. Bl.a. fortalte hun, at KL i fremtiden forventer, at der bliver behov for at ansætte flere socialpædagoger inden for ældreområdet.

Hvad har inspireret dig mest på konferencen?

Workshoppen om web-seminar inspirerede mig. Jeg synes, at det er vigtigt, at vi tænker over nye måder at formidle information – ikke som erstatning for fysiske medlemsmøder, men som et supplement. I dag er det enormt populært med podcast og streaming af film, så jeg er overbevist om, at der også vil være brugere til et web-seminartilbud.

Jacob Pedersen, bestyrelsesmedlem, Kreds Storstrøm

TILLIDSREPRÆSENTANT

Farvel til kamphatten

Opskriften på at få indflydelse er ifølge arbejdsgiverne, at man som tillidsvalgt skal opbygge gode relationer

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk

Det handler ikke kun om at have styr på overenskomster, aftaler og regler, når man som tillidsrepræsentant arbejder for at opnå gode resultater på medarbejdernes vegne. Evnen til at opbygge gode relationer og egenskaber som hjælpsomhed, optimisme og venlighed tæller mindst lige så meget

– i hvert fald når man spørger arbejdsgiverne.

Det viser et stort europæisk forskningsprojekt, NEIRE II, som kortlægger samarbejde og forhandlingsklima mellem arbejdsgivere og lønmodtagere i 11 europæiske lande, herunder Danmark, skriver FTF i et nyhedsbrev.

En af initiativtagerne til projektet, forhandlingsrådgiver Søren Viemose, uddyber over for FTF, hvad han ser som undersøgelsens vigtigste resultat:

– Den faktor med størst betydning for, om tillidsrepræsentanterne har indflydelse og får indgået holdbare aftaler, det er evnen til at opbygge og bevare gode relationer. Det vil sige, at

tillidsrepræsentanten optræder, så andre har lyst til at have en god relation til vedkommende. I gamle dage var det vigtigst at have gode argumenter og kunne fremføre dem med patos. Det har ikke nær så stor betydning i dag, siger han.

Præger ting før det sker

Evnen til at kunne forhandle tæller naturligvis også på pluslisten i svarene fra de 600 ledere og HR-folk, der har deltaget i undersøgelsen af, hvad der giver tillidsrepræsentanter størst indflydelse. Men længere oppe på skalaen finder man evnen til at håndtere kompleks information – og sociale færdigheder, som her er defineret som evnen til at

være hjælpsom, venlig, generøs og optimistisk i forhold til at tro, at man kan finde en løsning med arbejdsgiveren.

Ifølge Søren Viemose viser undersøgelsen, at det gængse billede af den barske udfarende tillidsrepræsentant ikke holder i 2015.

– De steder, hvor tillidsfolkene har mest indflydelse og indgår holdbare aftaler, er kendetegnet ved en voksen, venlig, nøgtern og professionel samarbejdsrelation mellem tillidsfolk og arbejdsgivere, siger han og tilføjer, at den moderne tillidsrepræsentant er en, der præger tingene, før de sker, fremfor at være en, der fremfører kritik af ting, der er sket. ■

ARBEJDSMILJØREPRÆSENTANT

Uddannelse skal dokumenteres

Fra årsskiftet har arbejdsgivere pligt til at dokumentere, at arbejdsmiljørepræsentanter har fået tilbud om supplerende uddannelse

Af Tina Løvbom Petersen, tln@sl.dk

Som arbejdsmiljørepræsentant har man – ud over den lovpligtige grunduddannelse i arbejdsmiljø – ret, men ikke pligt til supplerende uddannelse i to dage inden for

det første år og herefter halvanden dag om året. Samtidig skal arbejdsgiveren sørge for, at der laves en kompetenceudviklingsplan i forhold til den supplerende uddannelse.

Sådan har det været siden 2010, hvor der kom nye regler for arbejdsmiljøarbejdet. Og nu strammes der yderligere op på reglerne med en justering af de vejledninger fra Arbejdstilsynet, der handler om samarbejde om arbejdsmiljø i virksomheder med 10-34 ansatte samt virksomheder med mindst 35 ansatte.

Fra årsskiftet bliver arbejdsgiverne nemlig pålagt et nyt krav

om, at det skal kunne dokumenteres over for Arbejdstilsynet, at arbejdsmiljørepræsentanten har fået tilbud om supplerende uddannelse – ligesom det også skal dokumenteres over for Arbejdstilsynet, at arbejdsmiljøorganisationen har bidraget til kompetenceudviklingsplanen i forbindelse med den årlige arbejdsmiljødrøftelse.

For få kompetenceplaner

Den justerede vejledning om samarbejde om sikkerhed og sundhed falder på et tørt sted blandt Socialpædagogernes arbejdsmiljørepræsentanter,

hvor der i praksis er mange, som ikke får tilbudt hverken supplerende uddannelse eller en kompetenceudviklingsplan.

En undersøgelse blandt Socialpædagogernes arbejdsmiljørepræsentanter fra juni 2014 viser således, at kun tre ud af fem har fået tilbud om en supplerende uddannelse i arbejdsmiljø af arbejdsgiveren, mens to ud af fem har modtaget tilbud fra arbejdsgiveren om halvanden dags kompetenceudvikling. Samtidig er det kun hver tiende arbejdsmiljørepræsentant, der har fået udarbejdet en kompetenceplan. ■

BAG TREMMER

Jeg var faktisk en god dreng engang

I ny rapport fortæller 53 unge om deres oplevelser med at være frihedsberøvede i et fængsel eller på en sikret institution. I den anledning slår Socialpædagerne et slag for social investering i kriminelle unge

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Så længe vi er under 18 år, så synes jeg ikke, man kan sige, at vi er hårdkogte kriminelle. Alligevel får de os til at tro det. Sådan siger en af de 53 mindreårige, der i en ny rapport fra Børnerådet fortæller, hvordan det er at være frihedsberøvet i fængsel eller på en sikret institution.

Et af kapitlerne er viet til 'Personalet og den pædagogiske tilgang til de unge'. Her kommer det frem, at mange af de unge har været på flere forskellige sikrede institutioner og ungdomsafdelinger i fængslerne –

og at der er i deres øjne er store forskelle. 'Malthe' på 17 år siger: – Det andet sted kunne man mærke, at de ville dig det godt. Her er det meget anderledes.

Efter hans opfattelse er tilgangen på det sted, hvor han er nu, decideret nedværdigende og nedbrydende:

– Hvis du behandler et menneske som et dyr, og du bliver ved med at sige: 'Du er ikke god, du er ikke et godt menneske', så bliver du sådan: 'Okay, jeg er et dårligt menneske'.

Rum til fortrolighed

I rapporten opsummerer Børnerådet, at det bl.a. er vigtigt for de unge, at de bliver mødt med oprigtig interesse og uden fordomme. At personalet både kan tale fortroligt, vise omsorg og være seriøse, men også lave sjov. Og at personalet skaber rammer for uformelle og fortrolige snakke, fx ved at lave mad sammen.

Rapportens andre kapitler handler bl.a. om hverdagen som frihedsberøvet, kontakten til venner og familie samt de unges opvækst og familie. Også her er

erfaringerne forskellige. Nogle ser en direkte sammenhæng mellem forholdene i hjemmet og kriminaliteten. Det gælder fx 17-årige Victor, der siger:

– Alle min fars aggressioner skulle gå ud over mig. Så ja, mit liv fra niårs-alderen var tæsk hver evig eneste dag over de mindste ting. Hvis jeg kom to minutter for sent hjem, fik jeg tæsk. Fra jeg var tretten år, begyndte jeg på hash og stoffer for at kunne holde alt det lort ud. Ja, og det er jeg så ikke kommet ud af endnu.

Modsat siger 17-årige Asger: – Jeg har jo nogle kanon forældre, der altid har været der for mig. Og det er simpelthen bare, fordi jeg har hængt ud i de forkerte kredse, at jeg er endt sådan her. Men vi boede i et kvarter, hvor kriminalitet er meget udbredt, og det har påvirket mig.

Sæt tidligt ind

I anledning af rapportens udgivelse har Socialpædagerne flere gange blandet sig i den offentlige debat, bl.a. med et debatindlæg i Kristeligt Dagblad.

Her påpeger formand Benny Andersen bl.a., at det næsten 800 gange om året sker, at en ung under 18 år bliver frihedsberøvet – og at det er alt for mange.

Det, der skal til, er i hans øjne veluddannet personale, tidlig indsats, helhedstænkning – og en håndsrækning til at komme videre efter ophold på sikret institution eller i fængsel.

– Vi ved gennem talrige undersøgelser, at det virker, hvis man sætter ind med den rette faglighed på det rette tidspunkt. Og hvis der skal skabes positiv udvikling, er det vigtigt med faguddannet personale omkring de unge, skriver han.

Endvidere påpeger Benny Andersen, at mange af de frihedsberøvede har haft en svær opvækst – og at der bør sættes ind med en tidlig, forebyggende indsats.

– Det nytter ikke, at man skriver for sent ind med hjælp, når de første alarmklokker begynder at ringe allerede i børnehaven eller skolen. ■

Hent Børnerådets rapport via www.kortlink.dk/k6hn

Fagligt Selskab om anbragte børn og unge IDENTITETSKONFERENCE

3. – 4. marts 2016 på Vejle Center Hotel

Tendenser og mønstre indenfor anbringelsesområdet v. Inge Bryderup

Fem temaoplæg – vælg to: Mentalisering v. Heidi Alstrup. Forældre- og netværkssamarbejde v. Berit Lykkegaard Hellesø. Relationsarbejde i de tidsbegrænsede anbringelser v. Else Maria Clausen. Tæt på familien i Københavns Kommune v. Hallur Gilstón Thorsteinsson. Resiliens og modstandskraft hos udsatte børn og unge v. Peter Berliner. Hvad bringer fremtiden? v. Socialstyrelsen. Forandringer spørger ikke om lov, de kommer bare v. Helen Eriksen

Tilmeldingsfrist: 15. januar 2016

Yderligere oplysninger og tilmelding: www.sl.dk/FSbørn2016

FORSKNING

Ny rapport om 15-årige anbragte

Ny SFI-rapport om unge anbragte sætter anbringelsespolitikken i relief. Det mener Socialpædagogernes formand, der hæfter sig ved mange genanbringelser og et stort behov for tættere kontakt til søskende og bedsteforældre

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Hvordan går det for netop den del af årgang 1995, der som 15-årige var eller havde været anbragt? Det spørgsmål har SFI forsøgt at besvare i en ny rapport, der med tal og statistik beskriver, hvordan det er gået for gruppen af de 15-årige, der var i familiepleje, på døgninstitution eller anbragt på anden vis.

Undersøgelsen er et led i en stor forløbsundersøgelse, hvor SFI løbende undersøger, hvordan det går alle de børn, der blev født i 1995 – og SFI har sendt spørgeskemaer ud til alle

de 2.262 unge, der ved årsskiftet 2011/2012 var 15 år og enten var eller havde været anbragt. Heraf har ca. halvdelen svaret.

– Rapporten er spændende læsning, siger Socialpædagogernes formand Benny Andersen.

– Den sætter fokus på flere emner, der netop nu er yderst relevante, fordi der er så meget fokus på omlægning af anbringelsesområdet – ikke mindst med udbredelsen af Herningmodellen og et større fokus på en tidligere, forebyggende og mere effektiv indsats.

Benny Andersen hæfter sig først og fremmest ved, at en ud af fem 15-årige er blevet genanbragt efter at have været hjemme i en periode. I pressemeddelelsen konkluderer SFI selv, at det kunne tyde på, at unge i flere tilfælde hjemgives til forældre, der ikke har ressourcerne til at tage sig af dem, eller at unge hjemgives med problemer, som familien ikke kan håndtere.

– Og for mig understreger det vigtigheden af, at der skal være kvalitet i anbringelsen – både i forhold til at arbejde med barnet eller den unge selv, men også i forhold til at støtte op om

familien. Det nytter ikke noget, hvis man tror, at man kan spare penge ved bare at anbringe i kortere tid – der skal også ske en udvikling, mens barnet er anbragt, og det kræver høj socialpædagogisk faglighed.

Savner kontakt til familien

Benny Andersen bemærker endvidere, at halvdelen af de anbragte 15-årige ikke synes, at de ser nok til deres søskende og bedsteforældre.

– Det er en reminder til os socialpædagoger om, at vi skal gøre mere for at understøtte børnenes relationer til deres familie – også mens de er anbragt. Og det stemmer også fint med de nye toner på anbringelsesområdet, der blandt andet er indeholdt i Herningmodellen. Eksempelvis syntes jeg selv, at det var meget inspirerende, da jeg i det seneste nummer af Socialpædagogen læste, hvordan en søskendeflok i Herning i en periode var anbragt på en døgninstitution og hver aften blev puttet af deres mor. Det er den vej, vi skal gå. Vi skal tænke på at inddraget barnets netværk så meget som muligt.

Rapporten indeholder også mange andre tal om de anbragte 15-åriges forhold. Eksempelvis, at det store flertal på 81 pct. oplever at have en fortløbig relation til én eller flere voksne på anbringelsesstedet – og at de anbragte 15-årige overordnet set har sundere kostvaner end de 15-årige, der aldrig har været anbragt.

Om det skriver forskerne i resuméet:

– En mulig forklaring kan være, at der på anbringelsesstederne er større fokus på kost, regelmæssige måltider og samværet omkring måltidet end blandt 15-årige generelt. Samtidig har en større andel af anbragte og hjemgivne unge dog problemer med vægten, både i forhold til under- og overvægt, end unge i al almindelighed. Det, at anbringelsesmiljøet stiller faste måltider og sund kost til rådighed for de unge, er således ikke alene en garanti for, at den unge ligger inden for almindelige rammer vægtmæssigt. ■

Læs rapporten 'Anbragte 15-åriges hverdagsliv og udfordringer' her: www.kortlink.dk/sfilk67w

Landsmøde i netværket for alle os, der arbejder med børn, unge og voksne med høretab

4. – 5. marts 2016 på Hotel Svendborg

Sprogets mangfoldighed og høretabets mange facetter
Netværket præsenterer bl.a følgende emner og oplægsholdere: Præsentation af begrebet Deafhood.
Udviklingsforstyrrelser og udadreagerende adfærd v. Dorte Pedersen. Trivsel og uddannelse
v. Sarah Lea Rosenmeier. Projekt Arbejdsmarked/forberedelse og fastholdelse v. Steen Hilling

Tilmeldingsfrist: 11. januar 2016

Yderligere oplysninger og tilmelding: www.sl.dk/døve2016

EFTERLYSNING

Sager om sygedagpenge genoptages

Har du fået stoppet dine sygedagpenge med tilbagevirkende kraft? Så kan afgørelse fra højesteret være penge værd for dig

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

For nogle medlemmer af Socialpædagogerne kan en dom fra højesteret være penge værd. Der kan nemlig uberettiget være blevet lukket for deres sygedagpenge – eller de kan endda være blevet pålagt at betale dem tilbage – og de kan kun få pengene igen, hvis de selv henvender sig. Baggrunden er, at højesteretsdommen fastslår, at en kommune lavede fejl, da den pålagde en kvinde at tilbagebetale sygedagpenge. Kvinden skal nu have over 100.000 kr. efterbetalt i sygedagpenge – fratrukket den kontanthjælp, hun fik i stedet for sygedagpengene.

Til fagbladet 3F siger hun: – Det er fedt, at jeg har fået medhold. Jeg er også meget glad for, at dommen også vil hjælpe andre i samme svære situation.

Hjælp at hente

Juraen er lidt indviklet, men højesteretsdommen betyder, at kommunerne først må stoppe

udbetalingen af sygedagpenge, når de har foretaget en vurdering af, om borgeren kan få udbetalt sygedagpenge, eller om der skal tilbydes hjælp efter anden lovgivning. De må ikke – som det tidligere var praksis – automatisk sige, at sygedagpengene skulle stoppes efter 22 uger og derfor kræve tilbagebetaling af de sygedagpenge, der blev udbetalt efter 22 uger.

Det er advokatfirmaet Kroer Pramming, der har ført sagen for 3F Advokat Malou Ehmer siger til fagbladet 3F:

– Vi er meget stolte af og glade for dommen, som vil komme tusindvis af borgere til gode. Ikke bare borgere, der har fået stoppet sygedagpenge. Dommen gælder alle sociale ydelser, hvor borgerne skal have ydelsen, indtil der er truffet en lovlig afgørelse.

Ankestyrelsen kan ikke selv finde de borgere, der har ret til at få genoptaget deres sag om sygedagpengestop – og opfordrer dem derfor til selv at henvende sig. Har du oplevet et sagsforløb som det, der er beskrevet ovenfor, skal du henvende dig til den instans, der har truffet afgørelse i din sag – dvs. din kommune eller Ankestyrelsen. ■

Læs mere om regler og undtagelser på www.kortlink.dk/hfef

Ved jobskifte eller varig adresseændring
Ret dine oplysninger på sl.dk/minedata

NOTER

Sygefraværet stiger – især for kvinder

Vi meldte os lidt oftere syge i 2014 i forhold til året før. Sidste år lød det gennemsnitlige sygefravær på 8,30 dage pr. medarbejder mod 8,09 dage i 2013. Det viser en ny opgørelse over sygefravær fra Danmarks Statistik. Traditionen tro er der dog stor forskel på private og offentlige arbejdspladser, idet kommunalt ansatte gennemsnitligt har 12,64 sygedage årligt mod 6,60 i det private. Især inden for omsorgsarbejde, undervisning og pædagogisk arbejde ligger sygefraværet højt – ligesom tallene også viser, at kvinder generelt har godt fire sygedage mere om året end mænd.

tln

To socialpædagoger vinder handicappris

Socialpædagogerne Pia Stabell Hjort og Katrine Knudsen har vundet Aarhus Kommunes Handicappris 2015. De får prisen for deres store arbejde for, at mennesker med udviklingshæmning får mulighed for at have et liv på lige fod med andre mennesker. Pia Stabell Hjort og Katrine Knudsen har skabt 'Sammen om DHL-stafetten', der i to år har givet en lang række udviklingshæmmede fra bofællesskaber i Aarhus mulighed for at løbe DHL. Se klip fra prisoverrækkelsen via www.kortlink.dk/k3gt

mrk

Ny bekendtgørelse om arbejdsrelateret vold

Ved årsskiftet træder en ny bekendtgørelse i kraft om arbejdsrelateret vold uden for arbejdstid. Reglerne medfører, at arbejdsgiverens nuværende pligt til at sørge for, at arbejdet planlægges, tilrettelægges og udføres sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarligt, udvides til også at omfatte forebyggelse af arbejdsrelateret vold uden for arbejdstid. Med de nye pligter skal arbejdsgiveren fastlægge retningslinjer og vejlede ansatte om, hvordan de bedst håndterer arbejdsrelateret vold uden for arbejdstid – og give skadelidte medarbejdere tilbud om bistand til politianmeldelse af voldsepisoder. Bekendtgørelsen omfatter både fysisk og psykisk vold, herunder chikane og trusler om vold.

tln

Pension til familieplejere en realitet

Familieplejere har længe efterspurgt en fælles pensionsordning, og fra 1. januar 2016 er døren åbnet til Pensionskassen for Socialrådgivere, Socialpædagoger og Kontorpersonale. Med en pensionsordning bliver familieplejere en del af PKA-fællesskabet med 270.000 medlemmer, som fortrinsvis er ansat inden for social- og sundhedsområdet. Som familieplejer skal du dog være medlem af Socialpædagogerne for at blive medlem af pensionskassen. Der vil være mulighed for at vælge mellem to forskellige pensionspakker. Læs mere på www.pka.dk

tln

På vej mod ledelse

Har du mod på at afprøve og udvikle dit ledelsestalent? Så er her et godt tilbud fra FTF og OAO, der sammen har etableret tilbudet 'På vej mod ledelse'. Målgruppen er de dygtige medarbejdere, der har talent for ledelse – men som skal udvikles og understøttes. Uddannelsesforløbet er kort og intensivt og kombinerer kompetencegivende uddannelse med en mentorordning. 'På vej mod ledelse' skydes i gang med en temadag den 5. februar, og du kan læse mere om forløbet på www.kortlink.dk/k6b5

tln

SPÅDOM

For Zlatan da – en sand profet!

For første gang har en profet ramt helt i plet og sat ny spådomsrekord med 13 ud af 13

Af Profetbestyreren, quiz@sl.k

Han har prøvet det før – men dengang i 2011 måtte han have Lykkens Gudinde til hjælp, før han ved lodtrækning vandt den uafgjorte dyst over andre lige ved og næsten-profeter. Nu har han gjort det selv og det i eminent stil: Som den første ramte han 13 ud af 13 rigtige! Ham – thi en mand er det denne gang – vender vi tilbage til.

Først et smut til Janteland, og skoses den, som skoses bør, som man siger på de kanter. Men hånen har faktisk ikke meget berettigelse i årets profetdyst, for niveauet er mere end hæderligt. Langt de fleste profetaspiranter lå i den pæne ende med otte eller flere af 13 spådomme rigtige, og et par – i ordets egentlige betydning – var helt oppe og snuse til vinderen. Dem vender vi også tilbage til senere.

Men der er jo altid nogle, der skal forsøge at ødelægge profetbranchens omdømme. Det ligger os fjernt på denne plads at nævne navne på dem, der fx kun har fire af de 13 spådomme på plads, og det skal Marianne i Roskilde jo så være glad for. Og at storhed står for fald, ja, det må sidste års vinder da sande med sine sølle fem pletskud. Men trøst dig, Jens fra Holstebro, med, at der nok ikke er så mange, der husker, at det var dig, der vandt med 12 ud af 13 rigtige sidste år.

Zlatanisk (U)realisme

Og så må det – for nu at starte med den sidste spådomsudfor-

dring – altså igen konstateres, at overdreven tro på landets sportshelte koster dyrt: Nej, Danmark kvalificerede sig ikke til sommerens EM i fodbold. Der kom, som nu bekendt, en Zlatan i vejen. Og det kostede bl.a. en af årets toere en delt samlet triumf.

Havde aspiranterne blot været lige så bitterligt realistiske omkring fodbold, som de har været omkring landspolitik, havde meget været anderledes. Ligesom meget kunne være anderledes, hvis vi kunne drømme lige så stort om landspolitik, som vi gør om fodbold...

Nå, hvorom alting er, så havde rigtig, rigtig mange på deres profetiske fornemmelse, at såvel statsminister- som socialministerposten ville skifte hænder efter valget.

Til gengæld havde mange troet, at antallet af ansøgere til pædagoguddannelsen også i sommeren 2015 ville stige i forhold til året før, som det har gjort flere år i træk. Det gjorde det ikke – det faldt med otte pct. – men pædagoguddannelsen er fortsat så langt den mest søgte uddannelse i det danske land.

2015 var OK-år. Det blev langt fra så dramatisk som tilbage i 2013, og så steg stemmeprocenten, som spurgt til i udfordring nr. 4. – om ikke til prangende højder, så dog fra 26,5 pct. i 2013 til 31,5 pct. i 2015, og den bevægelse var der en hel del af aspiranterne, der havde forudset.

Suk og klarsyn

Og så følger et par suk. For nej, der kom ikke nye regler, der sikrer socialpædagoger, der kommer til skade i arbejdet med borgere, som ikke er forsikrede. Det har næsten halvde-

udsagt – og håbet på. Og nej, der kom ikke en ny dagpenge-reform inden valget. Her var langt de fleste af aspiranterne til gengæld ganske klarsynede (eller desillusionerede – de to ting er jo ofte det samme) og havde afsagt en nej-spådom til spørgsmålet.

Klarsynetheden var måske også udslagsgivende for de mange, der havde forudsagt, at både LO og FTF på deres respektive kongresser ville sige ja til at gå videre med planerne om en fusion til én stor hovedorganisation.

Men hvad med ledigheden blandt Socialpædagogernes medlemmer? Ville det ikke være let at se, om den pr. 1. oktober 2015 var lavere i forhold til året før. Nej, let skulle det ikke være. På grund af nye opgørelsesterminer mv. kender profetredaktionen endnu ikke ledighedstallet for oktober, men kun for august 2015. Her er der en forskel på fire (!) fuldtidsledige i forhold til oktober 2014, så vi lader nåde gå for ret og godkender både ja og nej som korrekte svar.

Fik forbundet så flere medlemmer fra maj 2014 til 2015? Ja, såmænd. Marginalt flere, men flere. Og det er jo på alle måder godt. Ikke mindst fordi profetretkrutteringsgrundlaget øges. Det lover godt for fremtiden – så vidt vi kan se...

Hjemløse og royale

Den store hjemløsetælling gennemføres hvert andet år, og igen slog klarsyn og realisme igennem: Ja, der er kommet flere hjemløse i Danmark siden sidste tælling for to år siden. Siden 2009 er der kommet hele 23 pct. flere hjemløse, og i det lys er det selvfølgelig godt, at stigningen fra 2013 til 2015

'kun' var på ca. fem pct. Er kurven ved at flade ud?

En anden kurve, der er fladet ud, er den, der handler om antallet af gæster på Sølund Festivalen, der de sidste par år har oplevet vigende besøgstal på grund af kommunale beskæringer i ledsagelsen. Men omregnet til dagbillerter var der faktisk en marginal stigning i antallet af gæster fra 2014 til 2015. Måtte det stige igen i 2016.

Og så ender vi i den royale boldgade – og nej, Johnny Margrethe, som en strithåret tv-vært kalder hende, fik ikke flere børnebørn i 2015. Men der er jo også rigeligt på hylderne allerede.

Ak ja, således svandt året, og som sagt – vi har en ægte vinder. 13 ud af 13. Knageme flot skuldret. Og hvis held har spillet ind, og det i virkeligheden var katten, der afgjorde sagen ved at vælte et raflebæger, so be it. Tillykke til:

Viggo Østebø i Hillerød.

En gesandt er på vej med den behørigt præmie.

Og så skal det også lige fremhæves, at profetkonkurrencen her ikke kun ypper kivi, men også skaber harmoni og ligeværd. I hvert fald, når det gælder Kurt og Lone, der deler mailadresse og dermed sikkert en hel del mere. De sluttede som delte toere og får en trøstepræmie, der også kan deles. Og så kan Lone jo spøgefuldt skose Kurt for, at hans fodboldentusiasme løb af med ham, og han hende med hendes manglende tiltro til medlemmernes OK-engagement.

Videre i teksten: Intet er så skidt, at det ikke kan blive værre for nogle andre. Slå blot om på bagsiden og find nye muligheder for at møde profeten i dig selv. Eller manglen på samme. ■

BØGER

Redigeret af Maria Rørbæk

Autismens ABC

Af Anita Neander Knudsen

Denne bog er skrevet til dig, der har brug for at vide lidt generelt om autismebegrebet på en overskuelig måde uden brug af fagudtryk. Bogen er skrevet som et opslagsværk med en kort beskrivelse af autismens hovedpunkter efterfulgt af cases. Sådan præsenterer bogens forfatter selv denne bog. Hun er socialpædagog og mor til Cecilie, der som 12-årig blev diagnosticeret med Asperger Syndrom.

Bogen indeholder i alfabetisk rækkefølge en lang række afsnit om alt fra Angst til Øjenkontakt – og der er også afsnit, som Cecilie selv har skrevet. Fx dette: 'Jeg ville ønske, at alle vidste, at vi autistefolk faktisk hele tiden prøver at passe ind i jeres stressede verden. Det kræver meget af os, og det er hårdt. Hvis man så ikke bliver accepteret ind i jeres verden eller kreds, så er missionen mislykkedes, og vi skal finde nye strategier for, hvordan vi nu 'kommer med'. I forordet skriver forfatteren, at hun bevidst bruger udtrykket 'autist': 'Jeg er klar over, at ordet 'autist kan virke diskriminerende i forhold til at se det hele menneske og det enkelte individ. Jeg har valgt at skrive sådan efter at have undersøgt, hvad en gruppe mennesker med en autismediagnose selv ønsker at blive omtalt som.

Socialt Fagforlag. 102 sider. 150 kr. + forsendelse.

Autismen tæt på – interviews med søskende til børn og unge med autisme

Af Karin J. Frihed, Kahrius

Jeg tænker på Magnus som en 'lille skrøbelig ting', selvom Magnus er meget større end mig selv. Sådan siger 10-årige Emilie, der er blandt de 16 børn, unge og voksne, der i denne bog fortæller om livet som søskende til et barn med autisme. Nogle har også skrevet breve til deres søskende, fx 10-årige Anni, der bl.a. skriver:

'Hej, Rasmus! Jeg synes, at det nogle

gange er sjovt at være lillesøster til dig, fordi vi hygger os sammen. Og nogle gange er det træls, fordi du bliver sur på mig. Jeg synes, at det er lidt mærkeligt, at du er autist, fordi jeg aldrig har haft en bror med autisme før'. I et brev til søsteren Sara skriver 12-årige Tobias: 'Jeg hader autismen, fordi den gør dig ked af det, og jeg ville ønske, at jeg kunne hjælpe dig, men det kan jeg ikke. Der er også nogle gode ting ved autismen. Fx at du er ret dårlig til at lyve, og derfor kan jeg stole på, at du mener det, når du siger nogle ting. Jeg håber, at vi to altid vil være tætte og en del af hinandens liv'. Bogen indeholder også en række 'skriv-selv-sider', hvor andre søskende til børn med autisme kan skrive deres egne tanker om nogle af de emner, der præsenteres i interviewene.

Eget forlag. 107 sider. 158 kr.

De sarte børn – en bog om autismespektrumforstyrrelser

Af Inge Faurholt og Rasmus Fauerholt

Denne bog er skrevet af en mor og en bror til to i dag voksne søskende, som begge har en autismediagnose. Bogen består af tre dele. I den første beskriver Inge Faurholt ud fra et forældre-perspektiv bl.a. mødet med psykiatrien og behandlersystemet, den tilværelse, der gik forud, samt de omkostninger og den erkendelses-

proces, hun har været igennem. Første del indledes sådan: 'Sidsels kontaktperson på 'Trinbrættet', Elisabeth, sagde engang for mange år siden til mig, da jeg sukkede over alle problemerne som Sidsel havde: 'Verden ville være fattigere, hvis der ikke fandtes sådan nogle som Sidsel'. De ord har jeg gemt dybt i mit hjerte'. Bogens anden og tredje del er begge skrevet af Rasmus Fauerholt. Anden del fortæller historien fra en brors synsvinkel, mens sidste del beskrives sådan i bogens introduktion: 'I tredje del tages emnet op til en anderledes diskussion med henblik på at belyse vores forståelse af disse nye betegnelser og de fænomener, der ligger bag. Er det tilstrækkeligt at betragte dem isoleret set? Eller er man også nødt til at forstå dem i en større sammenhæng? Hvad kræver det i så fald at indkredse en sådan forståelse?'

Forlaget Siesta. 248 sider. 199 kr.

Demensproblematikken

Af Kjeld Høgsbro og Alice Burholt

Her kommer en bog, der henvender sig til alle, som interesserer sig for det arbejde, der udføres på boenheder for mennesker med demens og særlige former for udfordrende adfærd – det være sig medarbejdere, ledere, studerende og pårørende. Bogen er skrevet af Kjeld Høgsbro, der er professor i socialt arbejde, og Alice Katrine Burholt, der er uddannet sygeplejerske og siden kandidat i socialt arbejde. Gennem interviews og observationer har de to forfattere i et helt år fulgt livet på to boenheder for både at skaffe et overblik over beboernes verden og en indsigt i de professionelle dilemmaer i arbejdet. Bogen beskriver både det konkrete daglige samspil mellem beboere og personale og de påvirkninger der kommer udefra i form af de krav og betingelser, der knytter sig til ledelse og samarbejde inden for det samlede regionale tilbud. Ud over teoretiske overvejelser bærer bogens kapitler følgende overskrifter: Botilbuddets målgruppe, Indsatsen, Ledelse og styring samt de såkaldte Translokale betingelser, der fx handler om eksterne professionelle samarbejdspartnere og tilsyn, dokumentation og kvalitetssikring.

Aalborg Universitetsforslag. 372 sider. 300 kr.

KREDSNYT & KALENDER

LILLEBÆLT

Det Nordatlantiske Hus i Odense for seniorer**11. februar kl. 11.30**

Nordatlantisk Promenade 1, Odense. Vi mødes kl. 11.30 til frokost for egen regning og kl. 12.30, er der rundvisning i det flotte hus. Tilmelding senest den 6. februar på www.sl.dk/lillebaelt, lillebaelt@sl.dk, tlf. 7248 6400 eller tlf. 6091 3490 [Ditte Lyneborg].

MIDTSJÆLLAND

Cafémøder 1. halvår 2016**25. januar kl. 9.30 – 12.00**

Kredskontoret, Nørregade 8, 4100 Ringsted. Som noget nyt vil der i 2016 være et fastlagt tema/emne til hvert cafémøde og man skal tilmelde sig til møderne. Møderne er 25. januar, 20. april og 16. juni. Der vil blive serveret kaffe og småkager. På det første møde skal vi snakke ud fra dialogkort. Tilmelding senest den 20. januar til midtsjaelland@sl.dk eller på hjemmesiden: www.sl.dk/midtsjaelland

NORJYLLAND

Medlemsmøder Nye arbejdstidsregler

Kredsen afholder fire medlemsmøder med gennemgang af de nye arbejdstidsregler. Den 27.1: Hotel Vildsund Strand, Thisted. Den 28.1: Kredskontoret. Den 02.2: UCN Hjørring. Den 03.2: Kredskontoret. Alle møderne afholdes kl. 15.30 – 18.00. Tilmelding seneste en uge før hvert arrangement. Maks. 50 deltagere.

Se mere og tilmeld dig på kredsens hjemmeside: www.sl.dk/nordjylland

NORDSJÆLLAND

Tema om implementering af social it**4. februar kl. 16.00 – 19.00**

Professionshøjskolen UCC, Carlsbergvej 14, Hillerød. Chefkonsulent Maria Lincke Jørgensen fra Socialt Udviklingscenter SUS vil bl.a. give et oplæg om hvilke etiske dilemmaer og pædagogiske overvejelser, der knytter sig til at introducere borgere med nedsatte kognitive forudsætninger for social it. Tilmelding senest den 1. februar til nordsjaelland@sl.dk

STORKØBENHAVN

Besøg på Musikmuseet**11. februar kl. 10.15**

Musikmuseet, Worsaaesvej 19. Der vil være en rundvisning på 1½ time med mulighed for at se og røre de spændende instrumenter. Maks. 25 deltagere – tilmelding efter først-til-mølle-princippet. Efter rundvisningen er der frokost. Kun for medlemmer. Pris: 100 kr. Tilmelding senest den 2. februar ved indbetaling til seniorernes konto: 5332 0000244491.

Seniorernes generalforsamling**2. marts kl. 16.00**

Kredskontoret, Hejrevej 43, 4. sal, København NV. Dagsorden for generalforsamlingen fremgår på hjemmesiden. Forslag til generalforsamlingen skal være modtaget 22. februar.

Tilmelding til spisning senest 17. februar på www.sl.dk/storkobenhavn

Forårstur til Korsbæk på Bakken for seniorer**15. april kl. 10.45**

Mødested: Den Røde Port i Klampenborg kl. 10.45. Rundvisning i Korsbæk på Bakken kl. 11.30. Efter rundvisningen spiser vi en frokostretning på Postgården kl. 12.30. Se mere på www.sl.dk/storkobenhavn. Tilmelding senest den 10. februar

Seniorsektionen

Fra 55 år er du velkommen til at deltage i seniorernes arrangementer. seniorerne@yahoo.dk / 2489 1061. Kontonummer: 5332 0000244491.

STORSTRØM

Fælles medlemsmøde med FOA og 3F**19. januar kl. 17.00 – 21.00**

FOA Sydsjælland, Bataljonsvej 3, Næstved. Henrik Rindom, psykiater, overlæge og forfatter, holder oplæg og svarer på spørgsmål om unge og hashrygning: Har man kontakt med en ung, er det ikke svært at spotte, når de har det dårligt. Tilmelding efter først til mølle-princippet og senest 11. januar på: www.sl.dk/storstrom eller på mail storstroem@sl.dk

Netværksmøder for familieplejere i Næstved og omegn

Første tirsdag i hver måned, kl. 10.00 – 12.00. Biblioteket i Fensmark, Kildegårdsvej 56, Fensmark. Kom og mød andre familieplejere, få faglige

input og vær med til at debattere aktuelle emner. Se dagsorden til de enkelte møder på www.sl.dk/storstrom

Cafémøder for familieplejere i Guldborgsund og Vordingborg Kommune

Første tirsdag i hver måned kl. 9.30 – 12.00. Kredskontoret, Kæpgårdsvej 2C, Nr. Alslev. Kom og mød andre familieplejere. Du behøver ikke at tilmelde dig. Vi sørger for kaffe og te. Se mere på www.sl.dk/storstrom

Cafémøder for familieplejere i Lolland Kommune

FOA's lokaler, Rødbyvej 71, Nakskov. Første tirsdag i hver måned, undtagen januar, juli og august kl. 9.30 – 13.00. Kom og mød andre familieplejere og vær med til at debattere og få faglige input. Tilmelding er ikke nødvendig. Kredsen giver en kop kaffe – medbring evt. brød selv. Yderligere oplysninger: Leif Utermöhl, tlf. 2013 1566.

SYDJYLLAND

Årsmøde for seniorer og pensionister**24. februar kl. 12.00**

Kredskontoret, Vestkraftgade 1, 6700 Esbjerg. Suppleringsvalg: Der er et bestyrelsesmedlem på valg (ikke genvalg). Der er to suppleanter på valg (ikke genvalg). Mødet starter kl. 12 med frokost, derefter årsmøde i lokale 102, hvor der vil blive serveret kaffe/the og kage. Tilmelding senest 15. februar til formand Anett Lunde: snowie@esenet.dk / tlf. 5196 0573.

Landsmøde for lærere ansat på døgninstitutioner med intern skole

3. – 4. marts 2016 på Vejle Center Hotel

Diagnose eller opdragelse v. Ann E. Knudsen, foredragsholder, forfatter, cand.mag. og lektor i dansk og psykologi. After-dinner-session v. Gitte Landors, socialfaglig konsulent hos Socialpædagogerne. Lærerens rolle i konkurrencestatens skolesystem v. Brian Degn Mårtensson, lektor og forfatter

Tilmeldingsfrist: 20. januar 2016Yderligere oplysninger og tilmelding: www.sl.dk/lærere2016

Vi er en del Kerneprofetien®

Af Profetbestyreren, quiz@sl.dk

Nu må det være nok. Vi kan ikke længere stiltiende se til, mens andre profetområder er i kridthuset og nyder status som feterede midtpunkter. Se bare på de økonomiske profeter, der hele tiden er i tv og sidder med til højborgs. Alle og enhver taler jo om 'de økonomiske vismænd', og deres profetier bliver der skam lyttet til. Ligesom profeterne på en række andre områder vejer de tungt i politikernes gambling med fremtiden. I hvert fald når deres spådomme kan understøtte et eller andet vidtløftigt politisk udspil...

Men nu må vi kræve, at spådommene på vores område bliver sidestillet med 'vismændene' og fx ældreprofeterne. Vi må kræve, at de specialiserede socialprofeter bliver en del af Kerneprofetien®. Så, kære profetaspirant, lad os bevise, at vi som socialprofeter kan levere fremtidslyse spådomme – eller i hvert fald ramme nogenlunde plet, når det handler om den særlige del af fremtiden, man har besluttet at kalde 2016.

God profeti!

1. Er Karen Ellemann stadig indenrigs- og socialminister, når Folketinget åbner næste samling i oktober?

Ja Nej

2. Bliver der udskrevet folketingsvalg inden 1. december 2016?

Ja Nej

3. Stiger antallet af ansøgere til pædagoguddannelsen ved studiestarten efter sommerferien i forhold til tallet fra samme tidspunkt i 2015?

Ja Nej

4. Bliver regeringen pålagt eller går den selv i gang med at lave regler, der sikrer forsikringsdækning af socialpædagoger, der kommer til skade i arbejdet med en borger, der ikke selv har en forsikring?

Ja Nej

5. Er ledigheden blandt Socialpædagogernes medlemmer pr. 31. august 2016 lavere end ved samme tidspunkt i 2015?

Ja Nej

6. Vinder Åge Hareide til efteråret sin første kvalifikationskamp som træner for Danmarks herrefodboldlandshold?

Ja Nej

7. Er kønsfordelingen fortsat lige i Socialpædagogernes fire personer store forretningsudvalg efter kongressen til november?

Ja Nej

8. Er der flere medlemmer (opgjort som fuldtidsbetalende) af Socialpædagogerne pr. 1. maj 2016 i forhold til samme tidspunkt i 2015?

Ja Nej

9. Socialpædagogens facebookgruppe har medio december 2015 6.950 medlemmer. Runder gruppen 7.700 medlemmer inden 1. december 2016?

Ja Nej

10. Fremlægger regeringen nye sociale 2020-mål, der også indeholder konkrete mål på handicapområdet?

Ja Nej

11. Indgår Danmark en parallelaftale om deltagelse i Europol-samarbejdet?

Ja Nej

12. Bliver der fremsat lovforslag om oprettelsen af en ungdomsdomstol?

Ja Nej

13. Vinder Danmark samlet ni eller flere medaljer ved OL i Rio?

Ja Nej

Hvor intet andet er anført, er det status pr. 1. december 2016, der gælder.

Du kan deltage på to måder:

Hvis du nænner det, kan du klippe bagsiden af bladet, krydse dine svar ind og sende dem i en kuvert til Socialpædagogen, Brolæggerstræde 9, 1211 København K, mrk: Profetkonkurrence

Eller du kan sende en mail til quiz@sl.dk – skriv blot numrene på spørgsmålene, dine svar og dit navn, adresse og medlemsnummer/cpr-nummer.

I begge tilfælde skal vi have profetien senest den 22. januar 2016.

Navn

Adresse

Medlemsnummer/cpr-nummer